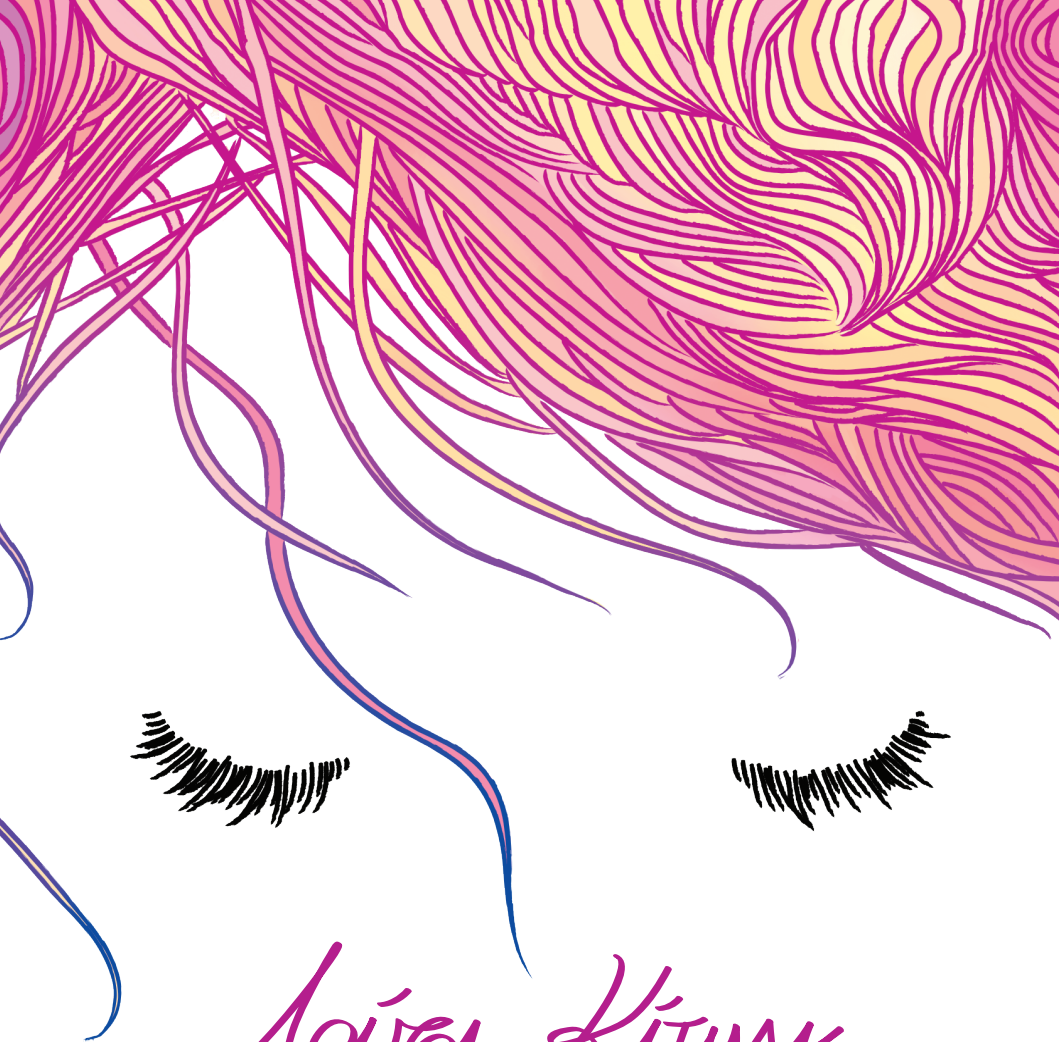

Λάουι Κίτυκ

ΟΝΕΙΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DREAMOLOGY
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ονειρολογία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Keating

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχί

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Natalie C. Sousa
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Alloy Entertainment, 2015
Produced by Alloy Entertainment, LLC.

Published by arrangement with Rights People, London.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1392-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1393-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Λάουι Κίτνκ

ΟΝΕΙΡΟΛΟΓΙΑ

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Το βιβλίο αυτό είναι προϊόν φαντασίας. Ονόματα, χαρακτήρες, τοποθεσίες και περιστατικά είτε είναι προϊόντα της φαντασίας της συγγραφέως είτε χρησιμοποιούνται μυθοπλαστικά, και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, εν ζωή ή μη, επιχειρήσεις, γεγονότα ή περιοχές είναι συμπτωματική.

*Στην οικογένειά μου
και στα καλοκαιρινά μας δείπνα ως αργά το βράδυ
όπου έμαθα να λέω ιστορίες.*

28 Αυγούστου

ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ της Μεγάλης Αίθουσας του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης, ακριβώς τρία μέτρα από το σημείο όπου ξέρασα στα δέκατα γενέθλιά μου, έξω από την αιγυπτιακή πτέρυγα. Μόνο που αυτή τη φορά δεν υπάρχουν σχολικά σακίδια, ούτε ήχοι από αθλητικά που τρίζουν πάνω στα καλογναλισμένα πατώματα. Αυτή τη φορά δεν υπάρχει λιμνούλα από ροξ εμετό (παγωτό φρούτα του δάσους, αν σας ενδιαφέρει) με κομματάκια από τα δημητριακά με ζαχαρώδη που είχα φάει («μόνο και μόνο επειδή έχεις γενέθλια», είχε πει ο μπαμπάς για πρώτη και τελευταία φορά), αλλά ένα φόρεμα δεκαπέντε λιρών, κεντημένο με κρύσταλλα, ακριβώς ίδιο με εκείνο που φορούσε η Beyoncé στα Grammys. Απόψε, τα φώτα είναι λαμπερά κι αστραφτερά και ο κόσμος ψιθυρίζει και κοιτάζει προς το μέρος μου. Απόψε, για κάποιο λόγο, είμαι σπονδαία. Πίνω σαμπάνια και γλιστρώ νωχελικά από τη μια αίθουσα στην άλλη, θαυμάζοντας τα έργα τέχνης. Κι εκεί με βρίσκει ο Μαξ, να στέκομαι μπροστά στις μπαλαρίνες του Ντεγκά, στο τμήμα των Ιμπρεσιονιστών.

«Ξέρεις, είμαι καλός και στον χορό». Περνάει το χέρι του στη μέση μου και ολόκληρο το σώμα μου σαν να ζεσταίνεται ξαφνικά.

«Απόδειξέ το», του λέω. Δε χρειάζεται να πάρω το βλέμμα

μου από τον πίνακα για να νιώσω τα μάτια του πάνω μου, να καταλάβω ότι χαμογελάει. Έχω κάθε εκατοστό του προσώπου του χαραγμένο στο μυαλό μου, όλες τις χαρακτηριστικές εκφράσεις του. Νιώθω συνεχώς τον φόβο ότι θα τον ξεχάσω.

Με πιάνει από το χέρι και με στροβιλίζει, κι εγώ κλείνω τα μάτια. Όταν τα ανοίγω ξανά, είμαστε στον κήπο της ταράτσας και λικνιζόμαστε απαλά. Οι θάμνοι είναι στολισμένοι με φωτάκια.

«Σον πάει το σμόκιν», μουρμουρίζω με τα χείλη κολλημένα στον λαιμό του.

«Ευχαριστώ. Είναι αυτό που φορούσε η Beyoncé στα Grammys», λέει με σοβαρό ύφος και ξεκαρδιζόμαστε και οι δύο.

Πριν προλάβω καν να πάρω ανάσα, ο Μαξ με σφίγγει περσιότερο στην αγκαλιά του και με φιλάει, ρίχνοντάς με τόσο πίσω που χάνω την ισορροπία και την αίσθηση του εαυτού μου. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι μπορούσε να υπάρχει και ωραία ζαλάδα μέχρι τώρα.

«Μου έλειπες», λέει και με στριφογυρίζει ξανά.

Εμφανίζεται ο ντελιβεράς από την Πίτσα του Τζο στην 110η Οδό και φαίνεται ανυπόμονος.

«Πεινάς;» ρωτάει ο Μαξ. «Παρήγγειλα».

Μόνο που μέσα στο κουτί δεν υπάρχει πίτσα αλλά μόνο ένα τεράστιο μπισκότο Όρεο κομμένο σε όγδοα, σαν τούρτα. Απλώνουμε και οι δύο το χέρι και πιάνουμε από ένα μεγάλο κομμάτι. Δεν προλαβαίνω να το βάλω στο στόμα μου, όταν βλέπω τα γκριζα σαν τη θάλασσα μάτια του Μαξ να αστράφτουν πονηρά, και ξαφνικά πασαλείβει το μάγουλό μου με το κομμάτι του. Φλαπ. Του πετάω το δικό μου για αντίποινα.

Αρχίζουμε να κνηγιόμαστε στους διαδρόμους· κρυβόμαστε πίσω από ρωμαϊκά αγάλματα και αποφεύγουμε τους κριτικούς τέχνης που μας αποδοκιμάζουν ενώ πετάμε κομμάτια Όρεο ο ένας στον άλλο. Αντιλαμβάνομαι ένα φύλακα του μου-

σείον να έρχεται απειλητικά προς το μέρος μας. Όταν τον κοιτάζω πιο προσεκτικά βλέπω ότι είναι ο καθηγητής μου της Φυσικής από το γυμνάσιο. Πάντα τον μισούσα αυτόν τον τύπο. Τρέχουμε ακόμα πιο γρήγορα.

Όταν τελικά παγιδεύομαι στον περιβόλο του τάφου του Περγέμπ σταματάω και γυρίζω προς τον Μαξ. Είμαστε γεμάτοι μπισκότα. Κοσμήματα από ευρωπαϊκά υφάσματα που εκτίθενται σε άλλη αίθουσα κρέμονται στον λαιμό και στα μπράτσα μου, ενώ ο Μαξ φοράει μια μεσαιωνική περικεφαλαία στο κεφάλι. Μοιάζουμε με βασιλικό ζεύγος που παραστράτησε φρικτά. Η χώρα που θα κυβερνούσαμε θα επαναστατούσε σίγουρα.

Ο Μαξ κάτι λέει, αλλά δεν τον ακούω κάτω από την περικεφαλαία, οπότε ανασηκώνει την προσωπίδα και βλέπω τα αναφοκοκκινισμένα του μάγουλα.

«Ας κάνουμε ένα διάλειμμα», ξαναλέει. Ξαπλώνουμε ανάσκελα στον περιβόλο του τύμβου ακούγοντας τη συμφωνική μουσική και το απαλό μουρμουρητό που συνεχίζεται απέξω. Πάνω από τα κεφάλια μας, εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκεται το ταβάνι του μουσείου, υπάρχει ένας έναστρος ουρανός.

«Ξέρεις πως όταν πέθαιναν οι Αιγύπτιοι βασιλιάδες έθαβαν συχνά μαζί τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα;» τον λέω.

«Έχω την εντύπωση ότι έθαβαν μόνο τους υπηρέτες, για να τους περιποιούνται και στην άλλη ζωή», με διορθώνει ο Μαξ. Πάντα ξερόλας.

«Λοιπόν, αν πέθαινα εγώ, θα ήθελα να σε θάψουν μαζί μου». Γυρίζω στο πλάι και τον κοιτάζω.

«Α, ευχαριστώ, μωρό μου!» αναφωνεί. «Νομίζω ότι είναι το πιο ανατριχιαστικό πράγμα που μου έχεις πει ποτέ».

Ένα υπόκωφο ρουθούνισμα αντηχεί στους πέτρινους τοίχους και παρατηρώ έναν μικρό αφρικανικό αγριόχοιρο ξαπλωμένο πλάι στον Μαξ, να τον κοιτάζει με λατρεία.

«Ποιος είναι αυτός;» ρωτάω.

«Αυτή είναι η Άγκνες». Ο Μαξ δείχνει το γουρούνι. «Με ακολουθεί από την πτέρυγα της Ωκεανίας. Νομίζω ότι με έχει ερωτευτεί».

«Περίμενε τη σειρά σου, Άγκνες», λέω και ακουμπώ το κεφάλι μου στο στήθος του, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Όπως πάντα, μυρίζει απορρυπαντικό και κάτι σαν ξύλο. Ο ήχος της καρδιάς του με νανουρίζει.

«Μην αποκοιμηθείς», με ικετεύει. «Δεν είχαμε πολύ χρόνο».

Όμως, διαφωνώ. Αυτό το βράδυ ήταν υπέροχο, ήταν όλα όσα θα μπορούσα να ζητήσω.

«Τα λέμε σύντομα», απαντώ και προσεύχομαι να μην αποκοιμηθώ πριν τον ακούσω να το λέει κι αυτός. Είναι κάτι δικό μας, κάτι σχεδόν προληπτικό, να βεβαιωνόμαστε ότι θα ξαναβρεθούμε.

«Τα λέμε σύντομα», λέει επιτέλους με έναν αναστεναγμό.

Τα μάτια μου κλείνουν αργά και νωχελικά, με τον ήχο από το απαλό ροχαλητό της Άγκνες στο αυτί μου.

Τα μουσεία είναι για να τα επισκέπτεσαι, όχι για να τα κατοικείς

Ο ΤΖΕΠΙ ΡΟΧΑΛΙΖΕΙ μες στη μούρη μου και η ξεστή σκυλί-
σια ανάσα του έρχεται σαν κύμα πάνω μου κάθε φορά που
εκπνέει.

«Έτσι εξηγείται η Άγκνες», μουρμουρίζω.

«Ποια είναι η Άγκνες;» φωνάζει ο μπαμπάς από τη θέση
του οδηγού, ενώ ακούγεται το ελαφρύ τικ τακ ενός φλας.

«Καμιά», λέω βιαστικά, και δε δίνει σημασία.

Ο μπαμπάς μου είναι εγκεφαλικός τύπος. Ένας διάσημος
νευροεπιστήμονας –κάτι που δε λέει και πολλά παρά μόνο
αν είσαι κι εσύ ένας–, ο οποίος καταλαβαίνει πράγματα για
το μυαλό που για τους περισσότερους είναι ένα μυστήριο.
Όμως, σε ό,τι αφορά ζητήματα καρδιάς δεν έχει ιδέα. Δεν
έχω σκοπό να του πω για τον Μαξ, οπότε σε κάτι τέτοιες
στιγμές η αδυναμία του λειτουργεί υπέρ μου.

Τεντώνομαι και ανασηκώνομαι. «Μάλλον με πήρε ο ύπνος»,
λέω και η φωνή μου είναι λίγο βραχνή.

«Η κίνηση σε νανούριζε από τότε που ήσουν νεογέννητο»,
μου εξηγεί ο μπαμπάς, που είναι πάντα σε λειτουργία επι-

στήμονα. «Αεροπλάνα, τρένα και αυτοκίνητα... Εσύ κι ο Τζέρι κοιμάστε εδώ και ώρες, αλλά διάλεξες την τέλεια στιγμή να ξυπνήσεις». Μου χαμογελάει μέσα από τον καθρέφτη. «Ρίξε μια ματιά στην καινούρια σου πόλη».

Κάνει ένα αδέξιο νεύμα σαν τηλεπαρουσιαστής, λες και η Βοστώνη είναι ένας γιγάντιος τροχός της τύχης που περιμένει να γυρίσει. Μόλις βγαίνουμε από την εθνική I-90, και το ιστορικό κέντρο μάς χαιρετάει ευγενικά πίσω από τον γραφικό ποταμό Τσαρλς. Κάνει τη Νέα Υόρκη, όπου μέναμε για δέκα χρόνια, να μοιάζει... με τη Νέα Υόρκη! Μπορεί να συγκριθεί τίποτα μαζί της;

Ακούω τον ρυθμικό θόρυβο που κάνουν οι ρόδες μας πάνω στην ασφαλτο και χτυπάω νευρικά τα τρία μεσαία δάχτυλα του χεριού μου, σαν να παίζω πιάνο. Δεν ήμουν ποτέ καλή στο πιάνο. Ο δάσκαλός μου είχε πει στον πατέρα μου ότι «δεν είχα πειθαρχία» πριν με παρατήσει, γεγονός που πρέπει να ήταν πρωτοφανές στην ιστορία των μαθημάτων μουσικής. Όμως, εγώ εξακολουθώ να λατρεύω τη μουσική, ιδίως τον ρυθμό. Ο ρυθμός είναι ένα μοτίβο, και τα μοτίβα σε βοηθούν να καταλαβαίνεις τα πράγματα. Έχω προσέξει ότι χτυπάω με τα δάχτυλα ένα ρυθμό όποτε έχω άγχος ή δεν είμαι σίγουρη για κάτι.

Ακουμπάω στο παράθυρο του συνοδηγού καθώς περνάμε απ' την πολύβουη οδό Μπίκον, κρατώντας ένα κουτί που γράφει ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ το οποίο πιθανότατα περιέχει χειμωνιάτικα παλτό και σκυλοτροφή. Σκεπάζω τα μάτια μου με το ένα μου χέρι για να προφυλαχτώ από τον ανγουςτιάτικο ήλιο και προσπαθώ να δω καλά το διακοσίων ετών κτίριο στο χαρακτηριστικό στίλ της Βοστώνης μπροστά μου. Είναι αστείο το πώς όλα σου φαίνονται τόσο μεγάλα όταν είσαι μικρός, ενώ

όταν τα επισκέπτεσαι ξανά σε μεγαλύτερη ηλικία συνειδητοποιείς ουσιαστικά πόσο μικρότερα είναι από ό,τι νόμιζες και πόσο μικροσκοπικός ήσουν τότε. Στην περίπτωση του σπιτιού μας, που ανήκε στη μητέρα μου και πιο πριν στη μητέρα της, το κτίριο εξακολούθει να είναι γιγάντιο. Αναρωτιέμαι πώς δε χανόμουν για μέρες όταν ήμουν μικρή.

«Είχες χαθεί, κάμποσες φορές», φωνάζει ο μπαμπάς μου από τα μπροστινά σκαλιά όταν εκφράζω δυνατά αυτή μου τη σκέψη. «Αλλά αναθέταμε στον Τζέρι την υπόθεση και σε έβρισκε πάντοτε». Αυτή τη στιγμή ο Τζέρι κάθεται κουβαριασμένος στο πίσω κάθισμα, με τη συνηθισμένη του απάθεια, και με κοιτάζει πίσω από το παράθυρο.

«Πρέπει να ήσουν πιο ζωηρός στα νιάτα σου», του λέω ανασηκώνοντας το ένα μου φρύδι.

Το σπίτι έχει πέντε ορόφους από κόκκινα τούβλα, και τα παντζούρια και η εξώπορτα είναι βαμμένα κατάμαυρα, όπως και στα περισσότερα άλλα σπίτια στον δρόμο. Έτσι, στη σειρά το ένα δίπλα στο άλλο, μου θυμίζουν τα δημοφιλή κορίτσια στο παλιό μου σχολείο που φορούσαν όλα τα ίδια γυαλιά ηλίου. Δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ πόση επιφάνεια ενός οικοδομικού τετραγώνου της Νέας Υόρκης θα κάλυπτε το κτίριο αν το γυρίζαμε στο πλάι.

«Είναι όλο δικό μας;» ρωτάω.

«Μάλιστα», λέει ο μπαμπάς μου με ένα βογκητό καθώς ανοίγει με μια σπρωξιά την πόρτα, σφίγγοντας μια βαλίτσα κάτω από την αριστερή του μασχάλη. «Τώρα που έφυγε η γιαγιά. Εφόσον η μαμά σου δεν έχει αδέρφια, όλα μένουν σε εμάς». Προσπαθεί να ακουστεί χαλαρός, να αναφέρει τη μητέρα μου σαν να μην τρέχει τίποτα. Όμως, δεν μπορεί να είναι εύκολο να επιστρέφει σε αυτό το σπίτι στο οποίο ζούσαμε όλοι μαζί προτού η μαμά μετακομίσει στην Αφρική και μένει εκεί για πάντα.

Μπαίνω στο κυκλικό χολ του σπιτιού, που είναι βαμμένο σε καφεκόκκινο χρώμα, και σηκώνω το βλέμμα μου παρατηρώντας τη γυαλισμένη ξύλινη κουπαστή μιας σπειροειδούς σκάλας που μοιάζει να φτάνει μέχρι το άπειρο. Μυρρίζει κάτι παλιό. Όχι με την άσχημη έννοια, απλώς... σκονισμένο, λες και ολόκληρο το σπίτι είναι ένα κουτί με αντίκες που έχει μείνει για πολύ καιρό στο υπόγειο.

Ο πατέρας μου με καθοδηγεί καθώς διασχίζουμε μια επίσημη τραπεζαρία στο ισόγειο, διακοσμημένη με πίνακες που απεικονίζουν τοπία και με έναν βαρύ πολυέλαιο, και μπαίνουμε στην κουζίνα, που είναι απλή αλλά μεγάλη, σαν να είχε σχεδιαστεί μόνο και μόνο για να καλύπτει τις ανάγκες μεγάλων πάρτι. Μικρά πράγματα έρχονται στη μνήμη μου – να τρώω σου με κρέμα στο τραπέζι με τη γιαγιά, να κρύβομαι κάτω από το μεγάλο πιάνο στο σαλόνι του δεύτερου ορόφου ενώ κάποιος καλεσμένος ψυχαγωγούσε το πλήθος, να αφήνω τα βράδια στην ποντικότρυπα ζελεδάκια, τα οποία πάντοτε έλειπαν το πρωί, μέχρι που κάποιος ανακάλυψε το μυστικό μου και η τρύπα σφραγίστηκε. Αυτά τα δωμάτια δεν είναι για μια σύγχρονη οικογένεια. Είναι απλώς υπερβολικά πολλά. Και τώρα είμαστε μόνο εμείς οι δύο. Εντάξει, δύο και ένα τριχωτό μισό.

Κάποια στιγμή φτάνουμε σε ένα γωνιακό δωμάτιο στον τέταρτο όροφο, με βαριές μπλε μπροκάρ κουρτίνες και παλμοβ τοίχους.

«Σκέφτηκα ότι αυτό θα μπορούσε να είναι το δωμάτιό σου». Ο μπαμπάς προχωρεί ελάχιστα ψάχνοντας τις κατάλληλες λέξεις. «Ήταν της μητέρας σου όταν ήταν στην ηλικία σου. Δεν είναι τόσο παιδικό όσο εκείνο που είχες όταν μέναμε εδώ παλιά».

Κοιτάζω γύρω μου επιθεωρώντας το κρεβάτι με ουρανό, τις φωτογραφίες από μακρινά μέρη και το περίτεχνο τζάκι

που είναι γεμάτο με ασημένια κουτιά και σουβενίρ σε σχήμα ιπποπόταμου και καμηλοπάρδαλης. Τώρα πλέον η μητέρα μου ζει στη Μαδαγασκάρη, σε έναν ερευνητικό σταθμό με τις αληθινές εκδοχές αυτών των πλασμάτων.

«Εντάξει», λέω.

«Είσαι σίγουρη;» με ρωτάει ο μπαμπάς μου.

«Νομίζω...» απαντώ διστακτικά.

«Τέλεια», λέει και εξαφανίζεται έτσι απλά. Επιστρέφει στο αυτοκίνητο για να συνεχίσει να ξεριζώνει τις ζωές μας.

Έχω μόλις βγάλει το εκατομμυριοστό κουτί από το αμάξι – έτσι νιώθω τουλάχιστον–, ενώ ο Τζέρι με ακολουθεί με γουρλωμένα μάτια. Λένε ότι τα περισσότερα σκυλιά δε σε κοιτάνε στα μάτια από σεβασμό και για να δείξουν ότι καταλαβαίνουν πως είσαι ο αρχηγός. Ε, λοιπόν, ο Τζέρι με κοιτάζει πάντα μόνο στα μάτια. Τι λέει αυτό για τη σχέση μας;

Μέσα στο χολ το βλέμμα μου πέφτει σε ένα μεγάλο λευκό φάκελο πάνω στο τραπέζι, με το όνομά μου γραμμένο με τα ορνιθοσκαλίσματα της γιαγιάς μου.

«Το βρήκα στο δωμάτιο της γιαγιάς αυτό», ακούω τον μπαμπά μου να λέει, και όταν σηκώνω το κεφάλι μου τον βλέπω να στέκεται στη μέση της σκάλας κουβαλώντας με κόπο μια κούτα που γράφει ΒΙΒΛΙΑ ΑΛΙΣ. «Ποιος ξέρει τι να έχει μέσα. Κρατούσε τα πάντα. Εκείνη το έλεγε σχολαστικότητα. Εγώ το έλεγα εμμονή. Πρέπει να πας να δεις την ντουλάπα της. Αν θυμάμαι καλά, είναι τακτοποιημένη ανά χρώμα».

Εξετάζω τον φάκελο νιώθοντας σύγχυση και ταυτόχρονα ένα παράξενο είδος ανακούφισης. Είναι το πρώτο σημάδι ότι είναι γραφτό να βρισκομαι εδώ. Αδειάζω προσεκτικά τα περιεχόμενά του στη μαρμάρινη επιφάνεια του τραπεζιού. Πέφτουν μερικές κάρτες τυπωμένες σε λεπτό καφέ χαρτόνι.

Πιάνω μία. Στη μια μεριά υπάρχει ένα απλό σχέδιο με τρία μπαλόνια που αιωρούνται στον ουρανό. Στην άλλη γράφει με χοντρά γράμματα γραφομηχανής:

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΑΛΙΣ!
ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΚΟΥΣΤΑΒ Λ. ΠΕΤΕΡΜΑΝ
ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΟΥ
ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗΣ ΟΝΕΙΡΩΝ (ΚΕΟ)

Κοιτάζω την κάρτα απορημένη, την αφήνω και πιάνω μια άλλη. Γράφει ακριβώς το ίδιο πράγμα. Το ίδιο και η επόμενη. Υπάρχουν εννιά κάρτες, όλες με μπαλόνια στη μια πλευρά και όλες με τις ίδιες παράξενες ευχές στην άλλη. Κοιτάζω την ημερομηνία αποστολής σε όλες και συνειδητοποιώ ότι έχει σταλθεί μία κάθε χρόνο, όσα χρόνια λείπω, την ημέρα των γενεθλίων μου. Σκέφτομαι τις υπενθυμίσεις για τα ραντεβού που μου έστελνε ο οδοντίατρός μου στη Νέα Υόρκη – ένα δόντι με πρόσωπο, το οποίο φορούσε μέικ απ. Τι δόντι είναι αυτό που φοράει ρουζ;

Στο κάτω μέρος της στοίβας υπάρχει ένα σημείωμα, γραμμένο σε ανοιχτόχρωμο τιρκουάζ χαρτί.

Αγαπητή Άλις...

Ποιος ξέρει αν θα σου χρησιμεύσουν σε τίποτε αυτά.. Απλώς δεν άντεκα να τα πετάξω.

*Με αγάπη,
γιαγιά*

Χαμογελάω και κουνάω το κεφάλι μου. Κλασική γιαγιά. Απλή, κομψή, ακριβής. Τουλάχιστον στα γραπτά, από όπου κυρίως την ήξερα. Ο πατέρας μου από τότε που φύγαμε δεν

ήθελε να επιστρέψουμε ποτέ στη Βοστώνη, και έβρισκε κάθε φορά μια δικαιολογία. Είχα δει τη γιαγιά λίγες φορές, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, όταν έκανε το μεγάλο ταξίδι προς τη Νέα Υόρκη για την προεμιέρα κάποιου έργου στο Μπρόντγουεϊ ή για μια έκθεση στο Γκούγκενχάϊμ. Τα μαλλιά της ήταν πάντα άψογα χτενισμένα, τα ρούχα της φρεσκοσιδερωμένα. Αναρωτιόμουν αν γίνονταν όλοι έτσι ατσαλάκωτοι στα γηρατειά ή αν εγώ θα ήμουν ογδόντα και θα συνέχιζα να φοράω πουλόβερ με τρύπες που χωρούσαν να περάσουν από μέσα τα δάχτυλά μου.

Ξαφνικά χτυπάει το κινητό μου.

«Νόμιζα ότι είχες πεθάνει», λέει η Σόφι όταν το σηκώνω. «Ήσουν υπερβολικά απασχολημένη για να απαντήσεις στα μηνύματά μου;» με πειράζει με τη χαρακτηριστική προφορά της Βοστώνης.

Γελάω. «Για πες, σου λείπω ήδη;» τη ρωτάω.

«Μπα!» μου πετάει.

«Πώς κι έτσι;» παραπονιέμαι.

«Γιατί έχω εδώ τον κλώνο σου, βρε. Είμαι μαζί της τώρα. Είναι λίγο τσαντισμένη που σου μιλάω. Θέλει να ξέρει τι μου δίνεις εσύ που δεν μπορεί να μου δώσει αυτή». Η Σόφι ήταν η πρώτη φίλη που έκανα στη Νέα Υόρκη και από τότε είναι η κολλητή μου. Μια πλάκα που κάνουμε μεταξύ μας από παλιά είναι ότι έχουμε φτιάξει κρυφά κλώνους η μία της άλλης για να μας κρατούν συντροφιά όταν δεν είμαστε μαζί. Κανείς δεν καταλαβαίνει το αστείο μας, αλλά καλύτερα έτσι.

«Εμένα πάντως μου λείπεις», της λέω.

«Τι έγινε;» με ρωτάει η Σόφι και σοβαρεύει ξαφνικά. Πάντοτε καταλαβαίνει όταν κάτι δεν πάει καλά. Τις περισσότερες φορές είναι πολύ εκνευριστικό.

«Απλώς είναι παράξενα εδώ», απαντώ. «Πρέπει να δεις το σπίτι, Σόφι. Είναι σαν μουσείο».

«Μα εσύ λατρεύεις τα μουσεία!» αναφωνεί η Σόφι. Δε θα μπορούσε να το καταλάβει έτσι κι αλλιώς, γιατί μένει στην Παρκ Άβενιου, σε ένα διαμέρισμα τόσο τέλειο που φοβόμουν πάντα ότι και μόνο η παρουσία μου θα μπορούσε να το λερώσει. Οι γονείς της ασχολούνται με την πώληση έργων τέχνης. Μεγάλα, μοντέρνα έργα τέχνης, όπως τεράστιες σφαίρες φτιαγμένες από πλαστικό γκαζόν και βίντεο με αγνώστους που κολυμπάνε, τα οποία προβάλλουν στον τοίχο του σαλονιού τους. «Αλήθεια, Άλις, αν εξαφανιζόσουν, το πρώτο μέρος που θα έλεγα στον σέξι αστυνομικό που θα μου χτυπούσε την πόρτα να ψάξει θα ήταν το Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης ή το MoMA».

«Μου αρέσει να επισκέπτομαι τα μουσεία, όχι να μένω σε αυτά», της απαντώ κάνοντας μια γκριμάτσα. «Αυτό δε μοιάζει με σπίτι».

«Θα γίνει κι αυτό», με καθησυχάζει. «Απλώς είσαι κουρασμένη από το ταξίδι».

«Βασικά κοιμόμουν την περισσότερη ώρα...» Αφήνω τη φράση μου μισή, καθώς σκέφτομαι πως είχα αποκοιμηθεί πάνω στο στήθος του Μαξ. Μιλάω στη Σόφι για τη νύχτα στο Μητροπολιτικό και μου λέει ότι ακούγεται πολύ ρομαντικό. Ωστόσο, ο τόνος της φωνής της λέει άλλα.

«Ξέρω ότι είμαι τρελή που τον σκέφτομαι έτσι», καταλήγω. «Δε χρειάζεται να μου το πεις». Έχουμε κάνει την ίδια συζήτηση ένα εκατομμύριο φορές.

Η Σόφι αναστενάζει. «Απλώς μπορείς να κάνεις μια καινούρια αρχή εκεί, Άλις. Ίσως να ήταν καλό, ξέρεις, να... βγαίνεις με ένα αγόρι με το οποίο μπορείς να είσαι στ' αλήθεια μαζί».

«Νιώθω σαν να είμαστε στ' αλήθεια μαζί...» της απαντώ.

«Ξέρεις τι εννοώ, Άλις», επιμένει η Σόφι και ακούγεται λίγο ανυπόμονη. «Να βρεις κάποιον που να μπορείς να τον

έχεις πραγματικά. Και να τον γνωρίσεις στους φίλους σου. Και να φασωθείς μαζί του πίσω από ένα θάμνο σε μια εκδρομή. Να βρεις κάποιον που να είναι... αληθινός».

Αληθινός. Η τελευταία λέξη μένει μετέωρη ανάμεσά μας και κουνάω το κεφάλι μου αμήχανη. Έχει δίκιο. Όπως και να νιώθω εγώ για τον Μαξ, εξακολουθεί να υπάρχει ένα πρόβλημα. Η νύχτα στο Μητροπολιτικό ήταν ένα όνειρο. Κάθε βράδυ με τον Μαξ, για όσο καιρό μπορώ να θυμηθώ, ήταν ένα όνειρο. Επειδή ο Μαξ είναι το αγόρι των ονείρων μου... και μόνο των ονείρων μου.

Επειδή δεν υπάρχει στ' αλήθεια.

2

Το δηλητήριο του θαλάσσιου φιδιού

ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΞΕΡΩ ΚΑΛΑ ότι ακούγεται πέρα για πέρα παλαβό το να είμαι ερωτευμένη με κάποιον που δεν έχω γνωρίσει ποτέ, που δεν είναι καν αληθινός. Όμως, εφόσον δεν μπορώ να θυμηθώ κάποια στιγμή που να μην έχω ονειρευτεί τον Μαξ, είναι δύσκολο να καταλάβω ακριβώς τη διαφορά. Οι τοποθεσίες αλλάζουν, το ίδιο και οι ιστορίες, αλλά ο Μαξ είναι σταθερός και με καλωσορίζει σε κάθε όνειρο με το πονηρό του χαμόγελο και τη μεγάλη καρδιά του. Είναι το άλλο μου μισό.

Ωστόσο, γνωρίζω ότι αυτό δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα. Έτσι, μόνο και μόνο για να είμαι σίγουρη, τα γράφω όλα στο σημειωματάριό μου. Η Σόφι το είχε πει κάποτε ημερολόγιο ονείρων, το οποίο ακούγεται σαν κάτι που θα έβρισκες δίπλα σε έθνικ αρωματικά στικ σε ένα κατάστημα δώρων. Το παίρνω παντού μαζί μου και αυτή τη στιγμή είναι κρυμμένο στην πάνινη τσάντα μου που γράφει I ♥ NEW YORK, στο καλάθι ενός σκουριασμένου παλιού ποδηλάτου που βρήκα στον κήπο πίσω από το σπίτι της γιαγιάς. Ονόμασα το ποδήλατο Φρανκ, χαϊδευτικό του Φρανκενστάιν, μια που του έδωσα ζωή.

Αυτή τη στιγμή ο Φρανκ στέκεται ανάμεσα σε δύο μαρμάρινες κολόνες που ξεχωρίζουν την Ακαδημία Μπένετ από τον υπόλοιπο κόσμο και μοιάζουν να λένε: *Α, όχι, όχι εδώ.* Στην πραγματικότητα, αυτό που λένε, σκαλισμένο πάνω στη γρανιτένια τους πρόσοψη, είναι: ΟΠΟΙΟΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΓΑΛΗΝΗ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΕΔΩ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΓΑΛΗΝΗ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ. Έχω μερικές αμφιβολίες σχετικά με αυτή τη δήλωση.

Επιθεωρώ τον χώρο στάθμευσης, που είναι γεμάτος αστραφτερά Volvo και Audi με τετρακίνηση, και μετά ρίχνω μια ματιά στον Φρανκ. Ο μόνος λόγος που στέκομαι εδώ είναι χάρη σε ένα ανταποδοτικό πρόγραμμα που έχει το Χάρβαρντ για τα παιδιά των καθηγητών του. Ο οδηγός σπουδών αναφέρει πως επειδή η Μαρί Μπένετ, η οποία ίδρυσε το σχολείο στην πίσω αυλή του σπιτιού της το 1800, ήταν κόρη ενός προέδρου του Χάρβαρντ, υπάρχει «μια σχέση αμοιβαίου σεβασμού» ανάμεσα στις δύο σχολές.

«Ό,τι και αν σημαίνει αυτό», είπα όταν μου διάβασε ο πατέρας μου την περιγραφή καθώς τρώγαμε βραδινό χθες το βράδυ.

«Σημαίνει ότι το να έχει μαθητή το παιδί του καθηγητή Νευροεπιστήμης στο Χάρβαρντ κάνει το Μπένετ να φαίνεται καλό», μου εξήγησε ο μπαμπάς. «Και σε αντάλλαγμα εσύ παίρνεις μια κορυφαία λυκειακή εκπαίδευση δωρεάν».

«Είσαι βέβαιος;» τον ρώτησα και έγειρα το κεφάλι μου στο πλάι στριφογυρίζοντας λίγα μακαρόνια στο πιρούνι μου. «Γιατί είμαι σχεδόν σίγουρη ότι πήρα την υποτροφία για τις αθλητικές μου επιδόσεις».

«Α, ναι». Ο μπαμπάς μου κούνησε το κεφάλι του. «Μάλλον είναι εκείνο το έπαθλο που είχες κερδίσει στην Τετάρτη Δημοτικού. Για τι είπαμε ότι ήταν;»

«Για το πρωτάθλημα χούλα-χουπ», του θύμισα και έφαγα

μια μεγάλη μπουνιά μακαρόνια. «Το αποκορύφωμα της αθλητικής μου καριέρας».

«Ναι, ναι, αυτό». Σκούπισε το στόμα του με την πετσέτα και μου έκλεισε το μάτι.

Τώρα δένω το ποδήλατό μου έξω από το κεντρικό κτίριο της διοίκησης, που μοιάζει πιο πολύ με τον Λευκό Οίκο παρά με λύκειο, και διασχίζω στις μύτες των ποδιών μου τον αστραφτερό μαρμάρινο διάδρομο, γιατί νιώθω πως είναι ο μόνος κατάλληλος τρόπος. Χτυπάω διακριτικά την πόρτα του γραφείου του διευθυντή για την «πρώτη γνωριμία» στις 9.00 π.μ. – ανατρίχιασα μόλις διάβασα αυτή τη φράση στο πακέτο με τις πληροφορίες χθες το βράδυ.

«Περάστεεεε». Η τραγουδιστή απάντηση με ξαφνιάζει, αλλά, καθώς δεν υπάρχει κανείς στον χώρο αναμονής, μπαίνω στο γραφείο του διευθυντή Χάμερ, αποφεύγοντας τα σοβαρά βλέμματα των ηλικιωμένων πορτρέτων. Είναι λες και η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης συμπυκνώθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο – σκούρο ξύλο, μπρούντζινες λάμπες και σειρές ολόκληρες με βιβλία.

«Για πες, λοιπόν, τι έκανες;»

Στρέφομαι τόσο απότομα προς τη φωνή ώστε σκοντάφτω στο τραπεζάκι και προσγειώνομαι ανάσκελα στο δαμασκηνί χαλί. Γυρνάω να δω τη μορφή που με κοιτάζει από ψηλά και χαίρομαι που επέλεξα σορτς αντί για το μανταρινί φόρεμα που σκεφτόμουν να βάλω το πρωί. Το μόνο που βλέπω είναι μαλλιά, πλούσια, ξανθά και ατημέλητα.

«Τ-τίποτα», απαντώ τελικά ανοιγοκλείνοντας μερικές φορές τα μάτια μου. «Απλώς... είμαι καινούρια».

«Λοιπόν, η συμβουλή μου είναι: φύγε τρέχοντας», λένε τα μαλλιά, ενώ ένα χέρι απλώνεται και με σηκώνει όρθια. Το πρόσωπο που εμφανίζεται έχει μια έκφραση απορημένη, κυρίως επειδή τα σκούρα φρύδια έρχονται σε έντονη αντίθεση

με τις ξανθές κυματιστές μπούκλες και τα λαμπερά γαλάζια μάτια.

«Εσύ τι έκανες;» τον ρωτάω και τον κοιτάζω καχύποπτα.

«Εγώ;» Βάζει το ένα χέρι στην καρδιά του σαν να τον κάρφωσα με μαχαίρι. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι έκανα κάτι;» Τα μάτια του γυαλίζουν με έναν τρόπο που μου λέει να μην τον πιστέψω. «Δεν μπορεί κάποιος να πάρει έναν υπνάκο στο γραφείο του διευθυντή με την ησυχία του; Μου αρέσει η μυρωδιά των δερματοδόσεων βιβλίων του». Η γωνία των χειλιών του ανασηκώνεται ελαφρώς σε ένα απειροελάχιστο πονηρό χαμόγελο.

«Α, ωραία, Όλιβερ, είσαι εδώ», λέει ο διευθυντής Χάμερ καθώς μπαίνει αθόρυβα στο γραφείο, βγάζει το σακάκι του και το κρεμάει στον γάντζο της πόρτας. Είναι γεροδεμένος, πιθανότατα γύρω στα σαράντα πέντε, αλλά φαίνεται μεγαλύτερος, χωρίς αμφιβολία επειδή είναι αναγκασμένος να αντιμετωπίζει μαθητές σαν τον Όλιβερ. Φοράει λεπτεπίλεπτα γυαλιά με μεταλλικό σκελετό και άψογα σιδερωμένο παντελόνι.

«Μάλιστα, κύριε», απαντάει ο Όλιβερ και κάθεται χαλαρά στον καναπέ. «Μου λείψατε τόσο πολύ, που ανυπομονούσα να σας ξαναδώ».

«Είμαι σίγουρος», λέει ο διευθυντής Χάμερ και κάθεται σε ένα γραφείο μεγάλο σαν πάγκο βιβλιοθήκης, γεμάτο με στοίβες από έγγραφα. «Λοιπόν, είσαι εδώ γιατί, χάρη σε κάποια απίθανη κατάσταση που ακόμα δεν μπορώ να κατανοήσω, έχεις καταφέρει να μπλέξεις ήδη σε κάτι, πριν ακόμα ξεκινήσει η σχολική χρονιά».

«Ήταν κάτι τελείως ασήμαντο, αλήθεια». Ο Όλιβερ κάνει μια γκριμάτσα.

«Το να πληρώσεις κάποιον για να σου δώσει την άδεια εισόδου-εξόδου του αυτοκινήτου του στον χώρο του σχολείου επειδή η δική σου ανακλήθηκε το προηγούμενο εξάμηνο δε

μου φαίνεται και πολύ ασήμαντο», δηλώνει ο διευθυντής.

«Εγώ φταίω;» ρωτάει ικετευτικά ο Όλιβερ. «Πώς θα τρώω το μεσημεριανό μου; Θέλετε να πεθάνω της πείνας;»

«Άκου μια εξωφρενική ιδέα: υπάρχει και η σχολική καφετέρια», απαντάει κοφτά ο διευθυντής Χάμερ.

«Ειλικρινά, αν αναγκαστώ να περνάω ημέρες –πραγματικές, ολόκληρες, σχολικές ημέρες– σε αυτό το άθλιο μέρος για ολόκληρη την τελευταία μου χρονιά, δε θα πληρώσω μόνο κάποιον να μου δώσει την άδειά του. Θα τον πληρώσω να με πατήσει με το αμάξι του».

Στο άκουσμα της λέξης «άθλιο» ο διευθυντής ανατριχιάζει και αντιλαμβάνεται ξαφνικά την παρουσία μου. «Κι εσύ ποια είσαι;» με ρωτάει.

«Άλις Μπάξτερ Ρόου», απαντώ. «Αν και προτιμώ το Άλις Ρόου, αν δεν υπάρχει πρόβλημα. Μπορώ να περιμένω έξω...»

«Μην κουνηθείς, Άλις», με διατάζει ο διευθυντής Χάμερ. «Εσύ έχεις ραντεβού. Καλώς ήρθες στο Μπένετ, παρεμπιπτόντως. Όσο για σένα, Όλιβερ, δεν μπορώ να σε αποβάλω, επειδή ξέρω ότι αυτό ακριβώς ελπίζεις. Μην απομακρυνθείς από τον χώρο του σχολείου για την υπόλοιπη ημέρα, γιατί σ' το ορκίζομαι ότι θα βρω τρόπο να σε αναγκάσω να κοιμηθείς εδώ και το βράδυ. Θα επικοινωνήσω μαζί σου για την τιμωρία σου όταν μιλήσω με τους γονείς σου».

Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του Όλιβερ έχουν γίνει σχεδόν μαύρα. «Καλή τύχη», ψιθυρίζει μόνο και φεύγει εκνευρισμένος από το δωμάτιο.

«Δεσποινίς Ρόου», λέει ο διευθυντής Χάμερ αφού ο Όλιβερ κλείνει με κρότο πίσω του την πόρτα. «Καθίστε. Ζητώ συγγνώμη για τον Όλιβερ. Σας υπόσχομαι ότι σπάνια θα βρει κανείς εδώ άλλο μαθητή εξίσου απογοητευμένο».

«Δεν πειράζει». Ανασηκώνω τους ώμους μου και κάθομαι. «Είχε πλάκα».

Ο διευθυντής συνοφρυώνεται. «Ελπίζω όχι πολλή πλάκα. Είσαι εδώ μόλις δέκα λεπτά και δε θα ήθελα να ξεκινήσεις τις κακές παρέες. Και μια που το έφερε η κουβέντα...» Είναι αναμφισβήτητα σοβαρός. Όχι απαραιτήτως μουντωμένος, αλλά ένας άνθρωπος που ενδιαφέρεται για την παραμικρή βλακεία.

Άντε πάλι, λέω από μέσα μου. Είναι ένα ύφος που έχω συνηθίσει. Προειδοποιήσεις.

«Έχεις μπροστά σου μια σπουδαία ευκαιρία, Άλις»

«Μιλάτε σαν τον μπαμπά μου», λέω.

Η φωνή μου βγαίνει κάπως βραχνιασμένη.

Όμως, ο διευθυντής Χάμερ δε φαίνεται καν να με ακούει. «Οι βαθμοί σου είναι εξαιρετικοί», συνεχίζει κοιτάζοντας τον φάκελό μου. «Αλλά αυτό που με προβληματίζει λιγάκι είναι τα σχόλια των καθηγητών σου».

Δαγκώνω το μέσα μέρος από το μάγουλό μου. «Υποθέτω ότι εννοείται τη συγκέντρωσή μου;»

«Σωστά υποθέτεις», απαντάει. «Όλοι οι καθηγητές σου αναφέρουν την ίδια λέξη. Δυνατότητες. Η γενική εικόνα είναι ότι συνηθίζεις να βλέπεις τα πράγματα “επιφανειακά”». Κάνει το σήμα των εισαγωγικών όταν λέει τη λέξη επιφανειακά. «Αν συγκεντρωνόσουν στο τι θέλεις πραγματικά θα μπορούσες να καταφέρεις απεριόριστα πράγματα».

Ξέρω τι θέλει να πω. Θέλει να πω ότι είμαι έτοιμη! Ότι ξέρω σε ποιο κολέγιο θέλω να πάω και τι θέλω να γίνω και τι θέλω να γράψουν στην ταφόπλακά μου. Αλλά δεν είμαι και ούτε ξέρω.

Στην πεισματική σιωπή μου ο διευθυντής Χάμερ ξεροβήχει. «Λοιπόν, τι έχεις για πρώτη ώρα σήμερα;» ρωτάει με ευχάριστο ύφος.

«Κοινωνική Ψυχολογία με τον κύριο Λέβι», απαντώ ελέγχοντας ξανά το πρόγραμμά μου.

«Πολύ καλή επιλογή, είμαι σίγουρος ότι θα το απολαύσεις». Σηκώνεται και ανοίγει την πόρτα και συνειδητοποιώ ότι δεν τον έχω δει ούτε μία φορά να χαμογελάει. «Και να θυμάσαι, Άλις, είμαστε εδώ για σένα. Θέλουμε απλώς να πάρεις όσα περισσότερα μπορείς από αυτή την εμπειρία».

«Ευχαριστώ». Ανταλλάσσουμε χειραψία. Κι έπειτα κάνω αμέσως μια γκριμάτσα μόλις κλείνει πίσω μου την πόρτα.

«Τόσο χάλια;» ρωτάει ο Όλιβερ. Κάθεται πάνω στο γραφείο στον χώρο αναμονής σαν να ήταν πάγκος κουζίνας, δίπλα σε μια γραμματέα εκατό ετών που προσπαθεί να μη δείξει ότι το διασκεδάζει.

«Γιατί είσαι ακόμα εδώ;» τον ρωτάω.

«Συζητάω με τη Ρομπέρτα, τη μοναδική αληθινή μου αγάπη, φυσικά». Κλείνει το μάτι στη γυναίκα πίσω από το γραφείο. «Μην ανησυχείς, Ρομπέρτα, η παράνομη σχέση μας είναι ασφαλής με την Άλις. Είναι καινούρια εδώ, οπότε, έτσι κι αλλιώς, δεν ξέρει κανέναν».

Η Ρομπέρτα απλώς κουνάει το κεφάλι της.

«Επίτρεψέ μου να σε συνοδεύσω στο πρώτο σου μάθημα», λέει. Και δεν είναι ερώτηση.

«Κάποιος είναι πολύ χαρούμενος για πρώτη μέρα σε καινούριο σχολείο», παρατηρεί ο κύριος Λέβι μόλις μπαίνω στην αίθουσα της Ψυχολογίας 201. «Πρέπει να είσαι η Άλις. Είχα τα υπόλοιπα παιδιά την άνοιξη που μας πέρασε στην Εισαγωγή στην Ψυχολογία και είσαι η μόνη που δεν αναγνωρίζω. Εντάξει, εκτός από τον Κέβιν Μαγκουάιρ, που προφανώς πέρασε ολόκληρο το καλοκαίρι τρώγοντας πρωτεΐνες».

Το τελευταίο το λέει χαμηλόφωνα, σκύβοντας προς το μέρος μου με τα χέρια στις τσέπες, σαν μυστικό ανάμεσά μας, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης τακτοποιούνται ακόμα

στις θέσεις τους. Ο κύριος Λέβι είναι προφανώς ο «κουλ» καθηγητής τον οποίο «σέβεσαι». Φοράει τζιν και μια λαδιά ζακέτα, και είναι νέος. Σαν να βγήκε μόλις από το κολέγιο, τόσο νέος. Και φαίνεται αρκετά ευχαριστημένος γι' αυτό.

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό, έτσι;» συνεχίζει ο Λέβι. «Θα πρέπει να συστηθείς στα παιδιά. Άλις; Σε έχασα ήδη;»

Με έχασε. Σταμάτησα τελείως να ακούω. Σταμάτησα επίσης να αναπνέω. Θυμήθηκα ένα γράμμα που μου είχε γράψει κάποτε η μητέρα μου για το δηλητηριώδες θαλάσσιο φίδι και το πώς είχε γλιτώσει στο τσακ από τα σαγόνια του. Αυτό το φίδι απαντάται συνήθως στις ακτές της Μαδαγασκάρης, κι έχει αρκετό δηλητήριο για να σκοτώσει πέντε άτομα με μια δαγκωματιά, ενώ μπορεί να παραλύσει ένα θύμα μόλις με ένα χτύπημα. Ωστόσο, ο θάνατος δεν είναι ακαριαίος. Αναγκάζεσαι να μείνεις ξαπλωμένος και να σκέφτεσαι ότι το τέλος πλησιάζει, ανήμπορος να κουνηθείς. Αυτό ακριβώς νιώθω κι εγώ αυτή τη στιγμή – απόλυτη και ολοκληρωτική παράλυση, με εξαίρεση την καρδιά μου που βροντοκοπάει στο στήθος μου.

Γιατί στην πόρτα της αίθουσας στέκεται και με κοιτάζει στα μάτια ο Μαξ.

Ο Μαξ μου.

Ο Μαξ μου, από τα όνειρά μου.

Ο Μαξ μου, που δεν υπάρχει στ' αλήθεια.

Το έχεις χάσει, σκέφτομαι. Η φαντασία σου παίζει παιχνίδια. Όμως, εκείνη τη στιγμή κάποιος περνάει βιαστικά από την πόρτα και σκουντάει τον Μαξ ρίχνοντας τα βιβλία του στο πάτωμα. Σκύβω να τον βοηθήσω, αλλά εκείνος τα αρπάζει βιαστικά και, αποφεύγοντας το βλέμμα μου, πάει να βρει μια θέση.

Εντάξει, επομένως δεν είναι οπτασία, σκέφτομαι. Ίσως είναι κάποιος σωσίας. Γιατί αποκλείεται να είναι και το όνομά του...

«Μαξ!» φωνάζει ο κύριος Λέβι για να τον πειράξει. «Ελπίζω να δω καλύτερη συνεργασία στην ομάδα ποδοσφαίρου φέτος. Καλώς ήρθες, φιλαράκο».

Ο Μαξ σηκώνει απλώς το κεφάλι του για να χαμογελάσει στον κύριο Λέβι και έπειτα κάθεται, κοιτάζοντας το βιβλίο του σαν να είναι βόμβα που πρόκειται να εκραγεί από στιγμή σε στιγμή.

«Λοιπόν, Άλις, είσαι έτοιμη να συστηθείς;» με ρωτάει ο Λέβι. Ολόκληρη η τάξη είναι τώρα σιωπηλή και με κοιτάζει. Συμπεριλαμβανομένου του αγοριού των ονείρων μου, που μόλις συνειδητοποίησα πως υπάρχει στην πραγματικότητα.

Σαν μακαρόνι

ΤΟΝ ΕΠΛΑΣΑ ΣΤΟ μυαλό μου. Τουλάχιστον, αυτό έλεγα πάντα στον εαυτό μου. Ο συνδυασμός όλων όσα είχα αγαπήσει στην παιδική μου ηλικία συγκεντρωμένος σε ένα τέλειο αγόρι. Το θέμα είναι ότι έκανα λάθος. Γιατί αυτή τη στιγμή ο Μαξ κάθεται ακριβώς απέναντί μου στην αυλή και διαβάζει το βιβλίο της Ψυχολογίας σταματώντας κάθε τόσο για να γράψει κάτι στο κινητό του. Φοράει ένα γκρι μπλουζάκι και θέλω να πάω κοντά του και να χωθώ στην αγκαλιά του.

«Σύνελθε», ψιθυρίζω, ενώ κοιτάζω ανέκφραστη τις σημειώσεις μου στην Αμερικανική Ιστορία. Τι έλεγε εκείνο το άρθρο που είχα διαβάσει πάνω από τον ώμο του πατέρα μου τις προάλλες; Ότι το Ίντερνετ έχει ενώσει τόσο πολύ τον κόσμο μας που οι 6 βαθμοί διαχωρισμού* έχουν μειωθεί στους 4. Μπορεί να τον είχα δει απλώς κάπου στο Facebook...

* Six degrees of separation – Έξι βαθμοί διαχωρισμού ή, σε πιο ελεύθερη απόδοση, «Έξι βήματα απόσταση»: Η θεωρία σύμφωνα με την οποία όλοι απέχουν έξι «βήματα» (βαθμούς) από το να γνωριστούν με οποιοδήποτε άλλο άτομο στον κόσμο μέσω κοινών γνωστών. Ξεκίνησε τη δεκαετία του 1930 από τον Frigyes Karinthy και εξελίχθηκε αργότερα από πολλούς μελετητές. (Σ.τ.Μ.)

Μόνο που τον ονειρεύομαι από πολύ πριν μάθω την ύπαρξη του Facebook.

Όταν ήμουν μικρή έτρεμα πραγματικά το αίμα, κάτι που δεν ήταν και πολύ καλό αν σκεφτεί κανείς ότι έπασχα από χρόνια ρινορραγία. Με τον μπαμπά μου είχαμε μια έκφραση που χρησιμοποιούσαμε για να εξηγήσουμε το αίσθημα που ένιωθα όταν έβλεπα αίμα, είτε πραγματικό είτε σε ταινία. *Σαν μακαρόνι*. Γιατί τη μια στιγμή ήμουν μια χαρά και μετά κάποιος έγδερνε το γόνατό του ή έκοβε το δάχτυλό του με ένα κοπίδι στα καλλιτεχνικά και ένιωθα λες και τα κόκαλά μου είχαν λιώσει. Σαν να ήμουν ένα σακί από δέρμα που τρεμόπαιζε στον άνεμο. Μερικές φορές, όταν ήμουν καλά, αναπαριστούσα στον μπαμπά μου την αίσθηση, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά και κουνώντας τους γοφούς μου σαν δελφίνι.

Σαν μακαρόνι λοιπόν νιώθω ακριβώς αυτή τη στιγμή, παρόλο που δεν υπάρχει αίμα πουθενά τριγύρω. Και είμαι αποφασισμένη ότι δε θέλω να νιώθω έτσι για όλη την υπόλοιπη χρονιά.

Μην πεις καμιά βλακεία, μην πεις καμιά βλακεία, επαναλαμβάνω στον εαυτό μου καθώς διασχίζω το καλοκουρεμένο γρασίδι σε μια διαδρομή που μου φαίνεται επιική. Στο μυαλό μου στροβιλίζονται ένα εκατομμύριο έξυπνες ατάκες. Φράσεις που με κάνουν να φαίνομαι έξυπνη και κουλ, μια μοιραία γυναίκα στα όνειρα κάποιου, όπως και είμαι, άλλωστε. Στα δικά του. Για παράδειγμα: «Για δες που συναντιόμαστε και στην πραγματικότητα» ή «Πώς πάει ο ύπνος REM σου;» Εκείνος θα χαμογελάσει και θα με τραβήξει κοντά του και θα φιληθούμε και θα μου εξηγήσει τα πάντα και δε θα με αφήσει ποτέ ξανά να φύγω.

«Γεια», είναι το μόνο που καταφέρνω τελικά να πω με κατεβασμένο βλέμμα και ενώ ταλαντεύομαι ελαφρώς στις φτέρνες μου. Νιώθω λες και όλα τα νεύρα του κορμιού μου

ουρλιάζουν ξαφνικά και έχω την παρόρμηση να φύγω τρέχοντας πολύ γρήγορα, πολύ μακριά.

Ο Μαξ σηκώνει αργά το κεφάλι του δίνοντάς μου την εντύπωση ότι με είχε δει να τον καρφώνω σιωπηλά τόση ώρα από την απέναντι πλευρά της αυλής. Ολοκληρώνει την υπογράμμιση μιας φράσης με υπερβολική επιμέλεια και μετά αφήνει το βιβλίο του στην άκρη.

«Γεια», μου απαντάει, κοιτώντας με επιτέλους στα μάτια, και σταυρώνει τα χέρια του μπροστά του. Υπάρχει στο βλέμμα του κάτι που δεν μπορώ να διαβάσω, κάτι που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Μια σοβαρότητα. Είναι σχεδόν... προκλητικό.

Ξαφνικά μου περνάει από το μυαλό η ιδέα ότι μπορεί να το έχω χάσει στ' αλήθεια, σαν την άστεγη κυρία που έπαιρνε στο σπίτι μας κάθε Σάββατο από καρτοτηλέφωνο και ρωτούσε τι ήταν το πιάτο ημέρας. Αν είχα διάθεση, έκανα χιούμορ. «Σουφλέ!» απαντούσα. «Σας πέτυχε σήμερα;» με ρωτούσε. Κι εγώ έλεγα: «Ω, ναι, πάρα πολύ, ο σεφ μας είναι διάσημος γι' αυτό το πιάτο», ενώ ο μπαμπάς μου έριχνε ένα συνοφρυωμένο βλέμμα πάνω από κάποιο από τα ιατρικά περιοδικά του. Παρ' όλα αυτά, τώρα που στέκομαι μπροστά στον Μαξ, μου φαίνεται απίστευτα οικείος. Δεν είναι ένα πρόσωπο που πήρα από το Ίντερνετ και το κόλλησα στο υποσυνείδητό μου. Είναι το αγόρι που ξέρω και αγαπώ. Το δικό μου αγόρι. Είναι δικός μου και είμαι...

«Ήθελες κάτι;» Ο Μαξ γέρνει το κεφάλι του στο πλάι.

Ξεροκαταπίνω. «Με... με θυμάσαι;» τον ρωτώ τελικά. Και καθώς ψάχνω το πρόσωπό του για κάποια αναγνώριση—κάτι σαν αυτό που μου φάνηκε ότι είδα στην πόρτα της τάξης—νιώθω ότι η καρδιά μου έχει φτάσει στο στομάχι μου.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένα κύμα από αστραφτερά μαύρα μαλλιά πέφτει στο παγκάκι όπου κάθεται ο Μαξ και ένα ζευγάρι μαυρισμένα, γυμνασμένα μπράτσα τυλίζουν τον λαι-

μό του. Τα μπράτσα ανήκουν σε ένα κορίτσι που τον φιλάει.

«Γεια», λέει το κορίτσι που φιλάει τον Μαξ. «Ποια είσαι εσύ;»

Ποια είσαι ΕΣΥ; θέλω να της φωνάξω. Νιώθω δάκρυα να σχηματίζονται πίσω από τα μάτια μου και βάζω όλη μου τη δύναμη να τα κρατήσω εκεί.

«Είναι καινούρια», πετάγεται ο Μαξ. Για μια στιγμή το πρόσωπό του δείχνει ένα απειροελάχιστο ίχνος συμπάθειας, αλλά αυτό αντικαθίσταται αμέσως από την ίδια απόκοσμη ήρεμη έκφραση. «Άλις, σωστά;» λέει. Η κοπέλα που φιλάει τον Μαξ είναι ακόμα κρεμασμένη στο παγκάκι, με τους αγκώνες στους ώμους του Μαξ και το όμορφο πρόσωπό της δίπλα στο δικό του.

Άλις, σωστά;

«Ναι», καταφέρνω να πω και απλώνω το χέρι μου. Το κορίτσι το πιάνει χαμογελώντας ευγενικά.

«Νέο αίμα», σχολιάζει και γνέφει καταφατικά. «Εγώ είμαι η Σελέστ».

Θεούλη μου! *Σελέστ*; Το όνομα Σελέστ είναι απείρως καλύτερο από το Άλις! Κορίτσια με το όνομα Σελέστ κλέβουν τα αγόρια που θα έπαιρναν στον χορό κορίτσια με το όνομα Άλις. Κορίτσια με το όνομα Σελέστ προφανώς τα έχουν με τα φανταστικά αγόρια των ονείρων των κοριτσιών με το όνομα Άλις.

«Ωραίο όνομα», είναι το μόνο που λέω.

«Ευχαριστώ. Από πού γνωρίζετε;» ρωτάει η Σελέστ.

Ούτε εγώ ούτε ο Μαξ μιλάμε. Δεν αντέχω να τους βλέπω άλλο μαζί, οπότε καρφώνω το βλέμμα μου στο έδαφος, περιμένοντας την απάντησή του. Και όταν την ακούω, κλείνω απλώς τα μάτια.

«Δε γνωρίζομαστε», λέει σιγανά ο Μαξ.

Τώρα δε νιώθω απλώς σαν μακαρόνι. Νιώθω σαν μακαρόνι που το έχει μασήσει ένα πουλάκι, το έχει βγάλει από το

στόμα του και ταΐζει τα μικρά του στη φωλιά. Ο εγκέφαλός μου το ξέρει ότι είναι τελείως ανόητο να νιώθεις απόρριψη από κάποιον που δεν είσαι σίγουρος ότι τον ξέρεις στ' αλήθεια... αλλά η καρδιά μου φαίνεται να μην έχει πάρει ακόμα το μήνυμα.

Ευτυχώς μας διακόπτει κάτι που ακούγεται σαν χαλασμένο κλιματιστικό που έρχεται προς το μέρος μας, και όταν γυρίζω βλέπω τον Όλιβερ να γκαζώνει πάνω στο μονοπάτι οδηγώντας ένα λαχανί ηλεκτρικό πατίνι Segway. Σε όλη την αυλή τα παιδιά γελάνε ή κάνουν ειρωνικές γκριμάτσες. Ο Όλιβερ απλώς χαμογελάει.

«Άλις!» φωνάζει όταν πλησιάζει. Κάνει έναν κύκλο γύρω μου και με ρωτάει: «Είσαι για μια βόλτα;»

«Νόμιζα ότι σου είχαν ανακαλέσει την άδεια κυκλοφορίας οχήματος», του λέω.

«Α, εκείνο το μικρό ζήτημα. Αποδεικνύεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο επτά, ενότητα δύο του Βιβλίου Κανονισμών της Ακαδημίας Μπένετ, δεν μπορεί να απαγορευτεί στους μαθητές να χρησιμοποιούν όχημα προσωπικής μεταφοράς αν μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά έγγραφα για κάποια αναπηρία, είτε σωματική είτε διανοητική είτε γνωστική, εξαιτίας της οποίας είναι αναγκαίο το όχημα αυτό».

«Αυτό δεν είναι και πολύ δύσκολο», λέει αποδοκιμαστικά ο Μαξ. Μετά, χωρίς να σταματήσει, προσθέτει: «Από πού ξέρεις την Άλις;»

«Από τότε έγινες τόσο κακός;» ξεφουρνίζω. Μόλις το κάνω, συνειδητοποιώ πόσο παρανοϊκό ακούγεται. Ωστόσο, ο Όλιβερ δε δίνει σημασία, ενώ η Σελέστ κοιτάζει κάτι στο κινητό της.

«Μαξ Γουλφ, εξυπνάκιας όπως πάντα», λέει ο Όλιβερ. «Μου θυμίζει κάτι που θα έλεγε ο επτάχρονος θετός αδελφός μου. Μην προσβληθείς, είναι πολύ ώριμος για την ηλικία

του. Γνώρισα την όμορφη Άλις Ρόου στο γραφείο του διευθυντή σήμερα το πρωί». Έχει σταματήσει το πατίνι και ακουμπάει πάνω του κοιτώντας με με θαυμασμό. «Είσαι πολύ ωραία, παρεμπιπτόντως. Το χρώμα αυτό στα μαλλιά σου είναι το φυσικό σου;» Απλώνει το χέρι του με άνεση και αφήνει μία από τις σκούρες ξανθές μου μπούκλες να γλιστρήσει ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Παρόλο που ξέρω ότι παίζεις θέατρο, κοκκινίζω καθώς κουνάω καταφατικά το κεφάλι μου.

«Εσένα τι σε νοιάζει;» πετάγεται ο Μαξ.

«Λοιπόν...» Η Σελέστ μπαίνει στη μέση, πιάνει τον Μαξ από το χέρι και τον τραβά απαλά. «Ξέρω ότι δεν αντέχετε ο ένας τον άλλο, αλλά σήμερα είστε πολύ εριστικοί. Πάμε να πάρουμε κάτι να φάμε, μικρό μου αντράκι».

Ο Μαξ δε φέρνει αντίρρηση, αλλά σηκώνεται αργά και εξακολουθεί να μας κοιτάζει συνοφρυωμένος.

«Λοιπόν, τι λες για εκείνη τη βόλτα;» με ξαναρωτάει ο Όλιβερ.

«Πολύ ευχαρίστως», απαντώ με έμφαση. Μου δίνει το χέρι του σαν να με βοηθάει να ανέβω σε άμαξα με άλογα και με ανεβάζει στο πατίνι. Καθώς φεύγουμε προς το φανταστικό ηλιοβασίλεμα, ρίχνω μια ματιά ανάμεσα από τις ξανθές μπούκλες του Όλιβερ που αιωρούνται μπροστά μου και βλέπω τον Μαξ, ενώ απομακρύνεται με τη Σελέστ, να γυρνά και να με κοιτάζει στα μάτια.

13 Σεπτεμβρίου

«ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ;» με ρωτάει ο Μαξ. Είμαι πάνω σε μια σανίδα από φελιζόλ, σαν σέρφερ, στην κορυφή της στριφογυριστής σκάλας της γιαγιάς, ενώ ο Μαξ με κρατάει από τα μπράτσα για να μην πέσω. Κοιτάζω προς τα κάτω και έχω την εντύπωση ότι αυτή τη φορά η σκάλα πράγματι μοιάζει να φτάνει ως το άπειρο.

«Δε μου φαίνεται και τόσο ασφαλές», σχολιάζω.

«Θα είναι τέλειο», απαντάει ο Μαξ. «Και θα είμαι ακριβώς πίσω σου, σ' το υπόσχομαι. Τι είναι το χειρότερο που μπορείς να πάθεις;»

«Δεν ξέρω, να πέσω με τα μούτρα και να σπάσω όλα τα κόκαλά μου;»

«Πώς ακριβώς;» με ρωτάει τότε ο Μαξ και όταν ετοιμάζομαι να τον δείξω τους προφανείς κινδύνους παρατηρώ ότι οι τοίχοι της σκάλας, ακόμα και τα ίδια τα σκαλιά, είναι από μαξιλάρια καναπέ. Σε κάθε χρώμα και ύφασμα, σάπιο μήλο και πράσινο του μπιζελιού και μπλε του μεσονυχτίου. Το χειρότερο που θα μπορούσα να πάθω αν έπεφτα θα ήταν να με πάρει αμέσως ο ύπνος.

«Δεν έχεις άδικο», λέω.

«Λοιπόν;» με ρωτάει ξανά ο Μαξ.

Του χαρίζω ένα αργό χαμόγελο. «Λοιπόν, τι περιμένεις;»

Ο Μαξ χαμογελάει, με φιλάει στο μάγουλο και μου δίνει μια δυνατή σπρωξιά. Αρχίζω να πέφτω, να γλιστρώ πάνω στα αφράτα σκαλιά σαν να κάνω σνόουμπορντ. Είναι λεία και φουσκωτά και απίστευτα διασκεδαστικά. Ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι περνάω δίπλα από φωτογραφίες και όταν κοιτάζω πιο προσεκτικά βλέπω ότι η σκάλα έχει μετατραπεί στην κεντρική αίθουσα του μουσείου Γκούγκενχάϊμ, στη Νέα Υόρκη, η οποία στροβιλίζεται σαν τριμπουσόν.

«Μαξ;» τσιριζώ.

«Ζήτωωωωω!» ακούω να φωνάζει ο Μαξ καθώς έρχεται δίπλα μου σαν σίφουνας. Φαίνεται ότι θα με προσπεράσει, όμως, αντί γι' αυτό, απλώνει το χέρι του και φέρνει τη σανίδα του κοντά στη δική μου και έπειτα βρισκόμαστε στην ίδια, με τα μπράτσα του τυλιγμένα γύρω μου καθώς τα ανεκτίμητα έργα τέχνης περνάνε σαν σφαίρες από δίπλα μας.

Όταν φτάνουμε με φόρα στο ισόγειο, η γιαγιά κάθεται σε μια καρέκλα, φορώντας ένα κόκκινο Chanel ταγέρ και ένα μεγάλο καπέλο, και κρατάει ένα σημαιάκι αγώνων.

«Κερδίσατε», λέει με τον συνηθισμένο της μετρημένο ενθουσιασμό.

«Ενάντια σε ποιους;» τη ρωτάω.

Αντί για απάντηση, η γιαγιά απλώς μου δείχνει, και πίσω μας βλέπω να κατεβαίνουν τη σκάλα με τις δικές τους σανίδες ο διευθυντής Χάμερ και η Ρομπέρτα. Η Ρομπέρτα αυξάνει ταχύτητα και καθώς είναι έτοιμη να προσπεράσει τον διευθυντή Χάμερ, του δίνει μια σπρωξιά με το ένα χέρι και τον αναποδογυρίζει.

«Ει!» φωνάζει ο διευθυντής Χάμερ. Η Ρομπέρτα κρυφογελάει.

Ο Μαξ περνάει ένα χρυσό μετάλλιο γύρω από τους ώμους μου χαμογελώντας φαρδιά. «Μπράβο», λέει και τα μάτια του λάμπουν. Ωστόσο, κάτι δεν πάει καλά. Όταν τον κοιτάζω από

πιο κοντά, βλέπω ότι τα μάτια του δεν έχουν την γκριζοπράσινη απόχρωση που έχουν συνήθως. Είναι λαμπερά γαλανά σαν τον Όλιβερ.

«Μαξ;» κάνω. «Είσαι καλά;»

«Γιατί να μην είμαι;» με ρωτάει.

«Τα μάτια σου...» ετοιμάζομαι να πω. Όμως, όταν τον κοιτάζω ξανά πιο προσεκτικά, είναι σκούρα μοβ. Και έπειτα αστράφτουν και πάλι πράσινα σαν τη θάλασσα. «Τίποτα», λέω και κουνάω το κεφάλι μου.

Μπιπ-μπιπ-μπουπ, τουτ-τουτ-φσςς

ΤΟ TABANI του καινούριου μου υπνοδωματίου είναι γεμάτο χάρτες. Χάρτες του μετρό, ναυτικούς χάρτες, παγκόσμιους χάρτες. Είναι προφανές ότι από πολύ μικρή ηλικία η μητέρα μου ήθελε απεγνωσμένα να φύγει. Πριν ακόμα χτυπήσει το εκνευριστικό ξυπνητήρι του iPhone μου, έχω σηκωθεί και κοιτάζω ένα κομμάτι του ηλιακού συστήματος στην τέρμα δεξιά γωνία, ενώ σκέφτομαι το όνειρο της προηγούμενης νύχτας. Θα έπαιρνα όρκο ότι βλέπω τα αστέρια να αναβοσβήνουν, αλλά πρέπει να είναι κάποιο παιχνίδι του φωτός που μπαίνει από το παράθυρο. Τα πρωινά ήταν κάποτε το αγαπημένο μου κομμάτι της μέρας. Οι λίγες στιγμές στις οποίες μπορούσα να κρατήσω κοντά μου τον Μαξ. Έκλεινα τα μάτια μου και μπορούσα να φανταστώ το πρόσωπό του δίπλα στο δικό μου. Το πώς ακριβώς ήταν, την αίσθηση να τον έχω δίπλα μου. Ό,τι κι αν συνέβαινε όταν ήμουν ξύπνια, ο Μαξ ήταν πάντα κάτι σταθερό για μένα όταν κοιμόμουν. Μέχρι τώρα. Γιατί τώρα τα μάτια του γίνονται μοβ.

Έχουν περάσει δύο εβδομάδες από τότε που ήρθαμε στη Βοστώνη και πλέον το να βλέπω τον Μαξ –στα όνειρα ή στην

πραγματικότητα—είναι μαρτύριο. Χθες το βράδυ μπορεί να ήταν το ανέμελο αγόρι που αγαπούσα, αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη πως όταν θα πάω στο σχολείο σήμερα τα πράγματα θα είναι τελείως διαφορετικά.

Ο Μαξ ήταν πάντα αυτός που με πρόσεχε, αυτός που με έβαζε πάντα πρώτη. Πέρυσι έβλεπα συνεχώς ότι ήμασταν στην Ταϊλάνδη, ανεβαίναμε σε ελέφαντες, κάναμε βαρκάδα με μακριά κανό σε κρυστάλλινα κύματα, βλέπαμε το ηλιοβασίλεμα από την παραλία. Ήταν τέλεια και όμορφα και ξέγνοιαστα, εκτός από όταν ερχόταν η ώρα να φάμε: ο Μαξ δοκίμαζε τα πάντα για χάρη μου, προσπαθώντας να εντοπίσει οποιοδήποτε ίχνος από ξηρούς καρπούς, γιατί έχω αλλεργία, στην οποία δε δίνω και πολλή σημασία ούτε όταν είμαι ξύπνια. Ξεφυσούσα επιδεικτικά κάθε φορά, αλλά μέσα μου ένιωθα ότι με αγαπούσε και ήμουν ασφαλής. Τώρα, όμως, νιώθω απαίσια. Τον βλέπω κάθε μέρα και με αντιμετωπίζει σαν να μην υπάρχω. Τον παρακολουθώ να είναι με κάποια καινούρια κοπέλα σαν να μην υπήρξα ποτέ εγώ.

Τρέχω να κλείσω το ξυπνητήρι και ύστερα πέφτω πίσω στο κρεβάτι αγανακτισμένη, κάνοντας όλα τα μαξιλάρια να αναπηδήσουν γύρω από το κεφάλι μου. Τα χτυπάω με τη γροθιά μου θυμωμένη και έπειτα σηκώνομαι, βάζω ένα γκρι φούτερ και κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Τα μαλλιά μου, που έχουν το χρώμα της καραμέλας, πετάνε σε τόσες πολλές κατευθύνσεις λες και τράκαρα με ανοιχτό αμάξι, ενώ τα μάτια μου είναι λαμπερά και έντονα, κάτι ανάμεσα σε πράσινο και μελί στο πρωινό φως.

«Πρέπει πραγματικά να το ξεπεράσεις», λέω.

«Σηκώθηκες, ζουζούνι;» ακούω τη βραχνή πριν-πει-καφέ φωνή του πατέρα μου καθώς πηγαίνει στην κουζίνα. «Το ξέρω ότι σηκώθηκες. Σ' ακούω να μιλάς πάλι μόνη σου».

Βουρτσίζω τις απίθασες τούφες μου και κατεβαίνω δυο δυο

τα σκαλιά ως την κουζίνα. Βρίσκω τον μπαμπα μου να κάθεται στο μεγάλο τραπέζι και να ανοίγει τους *New York Times*.

«Καλημέρα», λέω και του δίνω ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο. Μετά σκύβω κάτω από το τραπέζι για να κάνω το ίδιο στη χοντρή μουσούδα του Τζέρι. Ο Τζέρι μόλις που ανοιγοκλείνει τα μάτια του καθώς τα χείλη μου χαϊδεύουν το τριχωτό και ζαρωμένο του δέρμα.

Η καφετιέρα γουργουρίζει στη γωνία. Πηγαίνω προς το μέρος της και ανασαίνω την υπέροχη μυρωδιά.

«Κοιμήθηκες καλά;» ρωτάει ο μπαμπάς μου χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από τη σελίδα με τις Απόψεις.

Γυρνάω αργά και τον κοιτάζω. «Γιατί ρωτάς;»

«Μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια και ένα περίεργο ενδιαφέρον για τον γαλλικό καβουρδισμένο καφέ», λέει απλά. «Όταν διακόπτεται ο ύπνος REM μας—»

«Ευχαριστώ, δρ Ρόου», λέω. «Ξέρω πώς λειτουργεί».

Ο πατέρας μου με κοιτάζει πίσω από τα γυαλιά του. «Ο εκνευρισμός είναι άλλο ένα σύμπτωμα της έλλειψης ύπνου, αν θες να ξέρεις», προσθέτει χαμηλόφωνα.

Μόλις ακούγεται το μπιπ της καφετιέρας, γεμίζω το αγαπημένο του φλιτζάνι από το πανεπιστήμιο και το σπρώχνω προς το μέρος του σαν συγγνώμη, περιμένοντας να πει μια γουλιά σαν σημάδι ότι με συγχωρεί. Μετά, αφού γεμίζω και το δικό μου, κάθομαι στο τραπέζι και τον κοιτάζω. Φοράει την παλιά του ρόμπα πάνω από μπλε πιτζάμες και τις ίδιες διαλυμένες φτηνές παντόφλες που έχει από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Προφανώς βγήκε έξω με αυτή την αμφίεση για να πάρει την εφημερίδα. Και τον είδαν. *Άνθρωποι*. Ανατριχιάζω. Τον παρακολουθώ καθώς ξεφυλλίζει την εφημερίδα, μουρμουρίζοντας, ενώ διαβάξει στα πεταχτά και χαϊδεύει τη γενειάδα του όταν βρίσκει κάποιο ενδιαφέρον άρθρο. Ξέρω όλες τις συνήθειες, τις μικρές παραξενιές του. Καταλαβαίνω

για τον πατέρα μου πράγματα που ίσως ο ίδιος να μη συνειδητοποιεί καν και πιθανότατα να εύχεται να μην ξέρω. Όπως το ότι ακόμα του λείπει η μητέρα μου.

«Πιστεύεις ότι θα μου αρέσει κάποια στιγμή εδώ;» τον ρωτάω τελικά. «Εννοώ κάποτε;»

«Πού; Στη Βοστώνη;» κάνει ο πατέρας μου, που έχει κολλήσει εμφανώς με κάτι στην ενότητα της Επιστήμης.

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι. «Όχι, στην Κούβα. Περίμενε». Βάζω τα χέρια μου στο πρόσωπό μου παριστάνοντας την τρομαγμένη. «Πού στο καλό είμαστε;»

«Πολύ αστείο», λέει διπλώνοντας την εφημερίδα, και με κοιτάζει στα μάτια για πρώτη φορά. Μετά αλλάζει θέμα και περνάει σε κάτι που βρίσκει πιο ενδιαφέρον. «Περίεργο που έχεις πάλι προβλήματα με τον ύπνο».

«Τι εννοείς;» τον ρωτάω. «Βλέπω πάντα τέλεια όνειρα».

«Τώρα ναι», λέει ο μπαμπάς μου. «Αλλά όταν έφυγε η μητέρα σου...» Διστάζει για μια στιγμή.

«Μπαμπά...» Αρχίζω να νιώθω πάλι σαν μακαρόνι.

«Έβλεπες εφιάλτες ότι είχες χαθεί. Ξυπνούσες φωνάζοντας και έπρεπε να σε κρατάω αγκαλιά μέχρι να ξανακοιμηθείς. Όσπου βρήκα το ΚΕΟ».

«ΚΕΟ;» ρωτάω. Γιατί μου φαίνεται τόσο οικείο; Ο καφές δε με έχει πιάσει ακόμα.

«Κέντρο Εξερεύνησης Ονείρων», εξηγεί ο μπαμπάς μου. «Δεν το θυμάσαι; Ο δρ Πέτερμαν;»

Τον κοιτάζω για μια στιγμή και μετά θυμάμαι. «Περίμενε, εννοείς αυτές εδώ;» Τρέχω στο χολ και ύστερα γυρίζω κι αφήνω τις κάρτες στο τραπέζι της κουζίνας.

Ο μπαμπάς μου πιάνει μία και κάνει μια γκριμάτσα. «Δεν το πιστεύω ότι τις κράτησε η γιαγιά σου».

«Μπαμπά, μπορείς σε παρακαλώ να μου πεις για τι πράγμα μιλάς;» τον ρωτάω. «Δε θυμάμαι καθόλου αυτό το μέρος.

Θα πιστέψω ότι μου έκαναν λοβοτομή αν δε μου εξηγήσεις».

Ο μπαμπάς βάζει άλλο ένα φλιτζάνι καφέ στον καθένα μας. «Όπως σου είπα, όταν έφυγε η μητέρα σου, άρχισες να έχεις εφιάλτες. Ήσουν μόλις έξι. Νομίζω ότι ένιωθες ευάλωτη. Είχε γίνει τόσο άσχημο που δεν κοιμόσουν σχεδόν καθόλου. Ούτε εγώ κοιμόμουν. Έτσι, ένας συνάδελφός μου στο MIT μού πρότεινε μια μελέτη ύπνου με χαρτογράφηση του εγκεφάλου». Σταματάει για μια στιγμή. «Σου θυμίζουν κάτι όλα αυτά, Άλις;»

«Ε, μόνο κακή ταινία επιστημονικής φαντασίας», απαντώ μαγνητισμένη. «Συνέχισε».

«Όχι επιστημονική φαντασία, σκέτη επιστήμη». Ο μπαμπάς επιμένει πολύ στη διαφορά αυτή. «Όπως ξέρεις, μεγάλο μέρος του εγκεφάλου εξακολουθεί να αποτελεί μυστήριο. Όμως, μια πρόοδος που έχουμε κάνει είναι η παρακολούθηση της δραστηριότητας του εγκεφάλου – ποια τμήματά του λειτουργούν όταν βλέπουμε ή νιώθουμε διάφορα πράγματα. Κάποιοι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι αν παρακολουθούσαν τη δραστηριότητα του εγκεφάλου κατά τη διάρκεια των ονείρων και μετά έβαζαν τα υποκείμενα να περιγράψουν τις ιστορίες, μπορούσαν –σε πολύ υποτυπώδες επίπεδο βέβαια– να ενώσουν τις ιστορίες».

«Δηλαδή, ουσιαστικά με κάνατε σαν τις μαϊμούδες στο εργαστήριο της Μαντλίν».

«Θα προτιμούσα να την έλεγες μαμά», με διορθώνει ο μπαμπάς, και δε μου πάει η καρδιά να του πω ότι από ένα σημείο και μετά δεν ένιωθα άνετα να τη λέω *μαμά*. «Αλλά έχεις ένα δίκιο».

Οι μαϊμούδες ήταν ο λόγος που γνωρίστηκαν οι γονείς μου. Οι πίθηκοι, βασικά. Οι περισσότεροι μπερδεύουν τις μαϊμούδες με τους πιθήκους, ενώ στην ουσία πρόκειται για δύο διαφορετικά είδη. Η Μαντλίν ήταν στο Χάρβαρντ και

μελετούσε την εξέλιξη της γλώσσας. Όλα τα πλάσματα έχουν τρόπους επικοινωνίας, έκφρασης, αλλά δε χρησιμοποιούν όλα τη γλώσσα, που έχει γραμματικούς κανόνες. Η Μαντλίν ήθελε να ανακαλύψει πώς λειτουργεί αυτό, γιατί κάποια αναπτύσσουν τη γλώσσα και κάποια όχι. Λάτρευε κυριολεκτικά τις Τζέιν Γκούνταλ και Ντάιαν Φόσεϊ, τις νεαρές γυναίκες που έτρεχαν στη δεκαετία του '70 στην αφρικανική ζούγκλα κινηματογραφώντας γορίλλες.

Έτσι, περνούσε τις περισσότερες ημέρες της με ένα κασετόφωνο που έπαιζε επαναλαμβανόμενα μοτίβα ήχων σε πιθήκους σε ένα εργαστήριο. Μπιπ-μπιπ-μπουπ, τουτ-τουτ-φσς. Α-Α-Β, Α-Α-Β. Η Μαντλίν πίστευε ότι αν άλλαζε ξαφνικά το μοτίβο από Α-Α-Β σε Α-Β-Β (μπιπ-μπουπ-μπουπ, τουτ-φσς-φσς) και ο πίθηκος το παρατηρούσε, θα σήμαινε ότι είχε παρατηρήσει ότι και οι πρώτοι ήχοι είχαν ένα μοτίβο. Ήταν πολύ πωρωμένη με αυτό, δε σταματούσε να ασχολείται. Είχε πάει σε μια διάλεξη για το πώς η γλώσσα είναι χαρτογραφημένη στον εγκέφαλο και εκεί γνώρισε τον μπαμπά μου, που έκανε τη διάλεξη στην ώριμη ηλικία των είκοσι οκτώ. Έμειναν να μιλάνε για ώρες μετά τη διάλεξη και ουσιαστικά δεν ξαναχώρισαν ποτέ.

Μέχρι που έκαναν εμένα. Και έξι χρόνια μετά ήρθε η υποτροφία της Μαντλίν για έρευνα στην Ουγκάντα, όπου πήγε μόνη της και δεν ξαναγύρισε ποτέ. Τώρα ζει στη Μαδαγασκάρη με τον Χαβιέ. Ο Χαβιέ είναι ένας φοιτητής με τα μισά της χρόνια, από τη Βαρκελώνη. Λέει ότι είναι μόνο φίλοι, αλλά έχω δει φωτογραφίες του Χαβιέ, τον οποίο έψαξα στο Google, και διαφωνώ. Όχι ότι της το έχω πει ποτέ, αφού επικοινωνούμε μόνο περίπου έξι φορές τον χρόνο.

«Τέλος πάντων», συνεχίζει ο μπαμπάς μου, «έπειτα από μερικά Σάββατα κάθε μήνα στο ΚΕΟ, ξαφνικά κοιμόσουν σαν πουλάκι. Ήσουν πιο χαρούμενη. Οι άνθρωποι εκεί ήταν

λίγο παράξενοι, μα ήταν παθιασμένοι με όλα όσα έκαναν για εσάς».

«Εμάς;» ρωτάω. «Υπήρχαν κι άλλοι;» Κοιτάζω τα μπαλόνια στις κάρτες γενεθλίων. Νιώθω ότι το κεφάλι μου είναι γεμάτο από κομματάκια παζλ και προσπαθώ να τα ενώσω χωρίς να χρησιμοποιήσω τα χέρια μου.

«Βέβαια», απαντάει ο μπαμπάς. «Ξέρεις πώς γίνονται αυτές οι μελέτες, Άλις».

«Υπάρχει ακόμα το ΚΕΟ;» ρωτάω.

«Κάποιος στέλνει αυτές τις κάρτες, έτσι δεν είναι;» λέει και ξαναγυρίζει στην εφημερίδα του.

Σηκώνομαι βιαστικά, νιώθοντας ξύπνια για πρώτη φορά όλο το πρωί και πιο αισιόδοξη από ό,τι έχω νιώσει εδώ και μέρες. Ετοιμάζομαι να ανέβω βιαστικά πάνω και να αλλάξω, αλλά τραβάω απότομα το πόδι μου όταν ακουμπάει το πρώτο σκαλί. Θα έπαιρνα όρκο ότι βούλιαξε σαν μαξιλάρι καναπέ. Κοιτάζω για ένα λεπτό το σκαλοπάτι. Φαίνεται κανονικό. Σαν σκαλοπάτι, βασικά. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και μετά πιέζω απαλά το πόδι μου πάνω του και το σκουντάω ελαφρώς. Τίποτα. Το ίδιο ξύλινο σκαλοπάτι, όπως πάντα.

Προφανώς ο γαλλικός καβουρδισμένος καφές άργησε πολύ να με πιάσει σήμερα το πρωί.

Νόμος και Τάξη: ειδική μονάδα μπισκότων

ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ότι δεν είναι δυνατόν να πρέπει να περάσω ολόκληρη τη χρονιά έτσι. Ποθώντας ένα αγόρι το οποίο νιώθω βαθιά μέσα μου ότι γνωρίζω αληθινά, αλλά στην πραγματικότητα κάνει σαν να μην υπάρχω. Θα μπορούσα να είμαι ο βασικός χαρακτήρας σε ταινία με εμμονική ηρωίδα. Φαντάζομαι το τρέιλερ: *Σε έναν κόσμο όπου τίποτα δε φαίνεται λογικό, πόσο μακριά θα φτάσει για το αγόρι των ονείρων της*
– ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ;

Οπότε προφανώς πρέπει να κάνω κάτι γι' αυτό, και αυτό είναι που με φέρνει εδώ, στην καφετέρια του Μπένετ. Για την ακρίβεια, το Μπένετ δεν έχει καφετέρια. Έχει τραπεζαρία. Με τζαμαρία από το πάτωμα ως το ταβάνι, μεγάλα τραπέζια από ξύλο βελανιδιάς και τεράστιους πολυελαίους. Υπάρχουν επιλογές για χορτοφάγους, καθώς και για όσους έχουν δυσανεξία στη γλουτένη. Στο πρωινό έχουν συσκευή που φτιάχνει βιάφλες και στο μεσημεριανό τοστιέρα για ψωμάκια και περισσότερα είδη δημητριακών από ό,τι μπορείς να βρεις σε εργοστάσιο κορν φλέικς. Και το πιο αλλόκοτο από όλα είναι ότι σερβίρουν δείπνο. Έτσι, μπορείς να πας

για μάθημα και μετά για γυμναστική και έπειτα να τσιμπήσεις κάτι πριν πας για ολονυχτία στη βιβλιοθήκη. Αν αυτό γουστάρεις. ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ ΥΓΙΕΙ! δηλώνει ένα σήμα πάνω από τα ψωμάκια. Όμως, αυτή τη στιγμή δεν πεινάω καν. Αυτή τη στιγμή έχω έρθει μόνο για δουλειά.

Το τηλεφώνημα που έλαβα από τη Σόφι όταν είχα κενό ήταν αυτό που με έβαλε πραγματικά στην προίτζα.

«Τον έψαξα στο Google!» μου ανακοίνωσε ενθουσιασμένη μόλις το σήκωσα.

«Ποιον;» τη ρώτησα.

«Εσύ ποιον λες; Το αγόρι των ονείρων σου, προφανώς. Δεν μπορούσαμε να το κάνουμε μέχρι τώρα γιατί είχαμε μόνο λίγα χαρακτηριστικά: όνομα, ηλικία, ύψος και... το γεγονός ότι είναι σέξι. Όμως, τώρα ξέρουμε τόσα περισσότερα! Επώνυμο, πόλη, ακόμα και σχολείο!»

«Και τι βρήκες;» τη ρώτησα ενώ η καρδιά μου χτυπούσε λίγο πιο δυνατά. Η Σόφι είναι αστέρι.

«Όχι και πολλά, φοβάμαι», απάντησε κάπως απογοητευμένη. «Τουλάχιστον τίποτα που να τον συνδέει μ' εσένα. Πάει στο Μπένετ από το νηπιαγωγείο, παίρνει αθλητική υποτροφία, είναι αρχηγός της ομάδας ποδοσφαίρου –σημαντικό πράγμα για την ηλικία του– και πέρασε την άνοιξη της δεύτερης χρονιάς στην Κόστα Ρίκα με κάποιο πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών. Πολύ εντυπωσιακά όλα αυτά».

«Χαίρομαι που τον συμπαθείς τόσο», μουρμούρισα.

«Μπορείς να κόψεις το υφάκι σε παρακαλώ;» διαμαρτυρήθηκε η Σόφι. «Μόλις το έπαιξα ντεντέκτιβ για χάρη σου».

«Συγγνώμη, Σόφι, ξέρεις ότι το εκτιμώ. Απλώς είμαι απογοητευμένη. Πεθαίνω να μάθω από πού τον ξέρω. Ειδικά επειδή, παρά τις προσπάθειές μου, το έχει σχεδόν ξεκαθαρίσει ότι γι' αυτόν δεν είμαι τίποτα περισσότερο από ένα καινούριο κορίτσι που εμφανίστηκε στο μάθημα της Ψυχολογίας».

«Πλησιάζεις», μου είπε η Σόφι. «Μην απογοητεύεσαι. Τώρα όμως πρέπει να σε αφήσω, γιατί η Μις Τασιόνι με στραβοκοιτάζει».

«Πού είσαι;» τη ρώτησα γελώντας.

«Βασικά, είμαι στην πρώτη σειρά στο μάθημα Αγγλικών», αποκρίθηκε. Μετά, απαντώντας σε μια φωνή στο βάθος, ο τόνος της έγινε ελαφρώς εχθρικός: «Καλά! Εντάξει, ο κόσμος δεν άρχισε και τέλειωσε με την Τζέιν Όστιν, ξέρετε». Και μετά ακούστηκε ένα κλικ. Έβαλα το τηλέφωνο στην τσάντα μου με ένα θλιμμένο χαμόγελο και προσπάθησα να αγνοήσω τον πόνο στο στομάχι. Η Σόφι είναι θαρραλέα και αμεταμέλητη αλλά και πιστή όσο δεν πάει. Ξαφνικά μου έλειπε τόσο πολύ που δεν άντεχα ούτε να το σκέφτομαι.

Και όσο και αν εκτιμούσα τη βοήθειά της, δε με είχε οδηγήσει πουθενά. Έτσι, έψαχνα όλη μέρα τον Μαξ και κατάφερα να τον εντοπίσω στο δείπνο. Αυτή τη στιγμή το αγόρι των ονείρων μου πιάνει ένα πιάτο και πηγαίνει προς τα φαγητά και η αποστολή μου σήμερα είναι να δω τι τρώει. Γιατί αν καταλάβω ότι μοιράζεται τις ίδιες προτιμήσεις με τον Μαξ των ονείρων μου –μισεί το κόλιαντρο, λατρεύει τα μπέργκερ, δεν είναι σίγουρος για τα γλυκά γενικά–, τότε θα ξέρω ότι ονειρεύομαι ένα πραγματικό πρόσωπο... και τότε ίσως καταφέρω να μάθω το γιατί. Ίσως καταφέρω να μάθω τι σχέση έχουν όλα αυτά με το μυστηριώδες μέρος ΚΕΟ και τι να κάνω γι' αυτό.

«Μμμ!» κάνω με υπερβολικό ενθουσιασμό καθώς πηγαίνω δίπλα στον Μαξ στη σειρά και διαβάζω το μενού Βραζιλιάνικη Νύχτα. Το παλιό μου σχολείο είχε δύο κατηγορίες φαγητού: αυτά που τρώγονταν κι αυτά που δεν τρώγονταν. Αυτό το μέρος είναι τελείως δήθεν.

Ο Μαξ απλώς κουνάει το κεφάλι του καθώς βάζει μια μπριζόλα στο πιάτο του και δε σηκώνει το βλέμμα.

Χτυπάω νευρικά τα δάχτυλά μου στον δίσκο και κοιτάζω τα φαγητά, νιώθοντας ανακούφιση όταν βλέπω τις τηγανητές μπανάνες Αντιλών. Να η ευκαιρία να του πιάσω κουβέντα. Κάποτε, όταν ήμουν μικρή, ο μπαμπάς μου έπρεπε να λείψει για ένα συνέδριο και με είχε αφήσει με μια Βραζιλιάννα κυρία που έμενε στο διαμέρισμα κάτω από το δικό μας. Στην αρχή το είχα βρει τέλεια ιδέα και σχεδιάζα να δω όση τηλεόραση άντεχα χωρίς να πεταχτούν τα μάτια μου από τις κόγχες τους. Όμως, η Μπεατρίς ήταν παραδόξως πολύ αυστηρή και, σαν να μην έφτανε αυτό, κάθε βράδυ έφτιαχνε πράσινες τηγανητές μπανάνες και κιμά με καρυκεύματα. Χαμογελούσα καθώς μασούσα την μπουνκιά μου, αλλά μετά την έφτυνα στην πετσέτα μου και την έδινα στον Τζέρι κάτω από το τραπέζι όταν η Μπεατρίς δεν κοιτούσε.

Τα βράδια πήγαινα για ύπνο με μια αβάσταχτη πείνα και απίστευτη νοσταλγία για τον μπαμπά μου.

Παρ' όλα αυτά, στα όνειρά μου ήταν πάντα εκεί ο Μαξ. «Οι τηγανητές μπανάνες όταν τις τρως μόνες τους είναι νόστιμες συνήθως», μου είπε μια φορά ενώ καθόμασταν σε ένα δέντρο στο τροπικό δάσος του Αμαζονίου κοιτώντας ένα ηλιοβασίλεμα πράσινο σαν λάιμ. «Τις έχεις δοκιμάσει ποτέ με κανέλα και μαύρη ζάχαρη; Ορίστε». Έβαλε μία στο στόμα του και μου έδωσε το καφέ σακουλάκι. Χαμογέλασε καθώς το πήρα και άρχισα να τρώω λαίμαργα. Μετά πηδήξαμε από το δέντρο για να αρχίσουμε την εξερεύνηση και καταλήξαμε να ανακαλύψουμε ένα νέο είδος ψαριού που είχε γούνα αντί για λέπια.

«Έχεις δοκιμάσει ποτέ πράσινες τηγανητές μπανάνες με κανέλα και μαύρη ζάχαρη;» τον ρωτώ τώρα δείχνοντας τις μπανάνες με μια κουτάλα και κοιτώντας τον με την άκρη του ματιού μου. *Πες ναι, σε παρακαλώ.*

«Μπα», λέει αδιάφορα ο Μαξ. «Καλές είναι;» Όμως, δεν

περιμένει καν την απάντησή μου και προχωράει στο επόμενο τμήμα.

«Ναι, είναι», λέω στο κενό. «Σ' ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον».

Τον ακολουθώ στο τμήμα με τα αναψυκτικά, όπου δεν παίρνει αναψυκτικό, αλλά γεμίζει έξι μικρά πλαστικά ποτηράκια με παγωμένο νερό και τα τοποθετεί τακτικά στον δίσκο του. Δεν κρατιέμαι και κάνω μια γκριμάτσα. Τόσο βαρετό. Καμία σχέση με τον Μαξ.

«Και στον Αμαζόνιο;» επιμένω. «Έχεις πάει ποτέ;» Ο Μαξ με κοιτάζει επιτέλους, αλλά η έκφρασή του δεν είναι ακριβώς αυτή που ήλπιζα. Είναι απορημένη και κάπως εχθρική. Γυρνάω το βλέμμα μου, βάζω ένα ποτήρι στη θέση για το γάλα και τραβάω τον μοχλό κάπως απότομα. Ο δίσκος μου γεμίζει πιτσιλιές από σοκολατένιο γάλα. Αναστενάζω. «Μάλλον θα μάθω τι γεύση έχουν οι τηγανητές μπανάνες με σοκολάτα», λέω και χαμογελάω αδύναμα.

Ο Μαξ εξακολουθεί να με κοιτάζει συνοφρυωμένος, αλλά αυτή τη φορά θα έπαιρνα όρκο ότι υπάρχει ένα απειροελάχιστο ίχνος χαμόγελου στα χείλη του. Σαν να δαγκώνει το μάγουλό του για να μη γελάσει.

«Τι;» ρωτάω.

«Τίποτα. Κάνεις πολλές ερωτήσεις», απαντάει ο Μαξ.

«Έχεις πάει στον Αμαζόνιο ή όχι;» επιμένω.

Παίρνει μαχαιροπίρουνα. «Ποτέ».

«Στην Ταϊλάνδη; Ή στην Αίγυπτο;»

«Όχι». Ξανασηκώνει τον δίσκο του και γνέφει σε ένα τραπέζι γεμάτο παίκτες της ομάδας ποδοσφαίρου που του κάνουν νόημα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και κάνω μια τελευταία προσπάθεια. «Ούτε εγώ», λέω. «Αλλά το Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης έχει έναν φοβερό αιγυπτιακό τάφο... Έχω πάει

εκεί μια φορά». Βουτάω μια τηγανητή μπανάνα μέσα στο σοκολατούχο γάλα και μετά τον ξανακοιτάζω δειλά. «Εσύ;»

Ο Μαξ αφήνει τον δίσκο του κάπως απότομα. Τα μαχαίροπρίονά του χτυπάνε με δύναμη στον δίσκο και τώρα πολλοί μας κοιτούν και έχουν σταματήσει να μιλάνε. Είμαι σίγουρη ότι όλοι θέλουν να μάθουν γιατί ένα από τα πιο γνωστά αγόρια του σχολείου κοιτάζει την αδιάφορη καινούρια κοπέλα σαν να θέλει να της ρίξει μία με μια τυλιγμένη εφημερίδα.

«Απλώς... πήγα να... πιάσω κουβέντα...» μουρμουρίζω. «Συγγνώμη».

Ο Μαξ κουνάει το κεφάλι και παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Όχι, εγώ συγγνώμη. Απλώς πεινάω πολύ, έχει πέσει η πίεσή μου και είχαμε δύσκολη προπόνηση σήμερα...» Πιάνει τη χαρτοπετσέτα από τον δίσκο του και μου τη δίνει. «Μπορεί να τη χρειαστείς. Τα λέμε στο μάθημα».

Το πρόσωπό μου καίει καθώς δέχομαι τη χαρτοπετσέτα, σκουπίζω το χέρι μου και μετά τον δίσκο. Νιώθω δεκάδες μάτια να σηκώνονται αργά από πάνω μου και τη φλυαρία της τραπεζαρίας να ξαναρχίζει. Τι νόμιζα ότι έκανα; Γιατί το μόνο που κατάφερα ήταν να απομακρύνω το άτομο το οποίο προσπαθούσα να πλησιάσω, που προφανώς δεν είναι το άτομο που τόσο απεγνωσμένα θα ήθελα να είναι. Πόσες φορές πρέπει να με φτύσει για να το πάρω απόφαση. Φυσικά, ο Μαξ δεν είναι το πρόσωπο το οποίο βλέπω στα όνειρά μου. Δεν είναι δυνατόν.

«Άλιν Ρόου;» Η κουρασμένη φωνή μιας γυναίκας αντηχεί από τα μεγάφωνα του σχολείου. «Μπορεί παρακαλώ η Άλιν Ρόου να μεταβεί στο τμήμα επιδορπίων της τραπεζαρίας; Επαναλαμβάνω, η Άλιν Ρόου στο τμήμα επιδορπίων της τραπεζαρίας, ευχαριστώ».

Μπερδεμένη, περνάω το χέρι μου ανάμεσα από τα μαλλιά

μου και πάω να κάνω αυτό που μου ζήτησαν. Ο Όλιβερ στέκεται δίπλα στα γλυκά, με τα χέρια σταυρωμένα, και τα μελετάει λες και αυτή η επιλογή θα επηρεάσει την υπόλοιπη ζωή του.

«Να πάρω μπράουνι ή παγωμένο γιαούρτι;» αναρωτιέται δυνατά και ύστερα γυρνάει και με κοιτάζει με τα φρύδια σηκωμένα σαν να πρόκειται για μια τελείως φυσιολογική ερώτηση.

«Εσύ με κάλεσες;» τον ρωτάω. Εξακολουθώ να είμαι μπερδεμένη, μα ταυτόχρονα νιώθω ανακούφιση.

«Έχεις δίκιο, το παγωμένο γιαούρτι είναι κάπως κοριτσίστικο», απαντάει.

«Πώς με κάλεσες και βρίσκεσαι ταυτόχρονα εδώ;»

«Το γιαούρτι είναι για γκόμενες, αλλά ένας άντρας νομίζω ότι μπορεί να γλιτώσει με ένα μιλκ σέικ. Ή μήπως όχι;»

«Όλιβερ».

«Διάλεξε ένα γλυκό, Άλις», μου λέει. «Θα μιλήσουμε μετά».

Έπειτα από λίγα λεπτά κοιταζόμαστε πάνω από το μεγαλύτερο μιλκ σέικ που έχω δει, πασπαλισμένο με όλα όσα μπορέσαμε να χωρέσουμε: ζελεδάκια, τρούφες, κομματάκια μπισκότου, σος καραμέλας και ένα βουνό σαντιγί.

«Η Ρομπέρτα», λέει με γεμάτο το στόμα ο Όλιβερ. «Η γραμματέας του διευθυντή. Το κρύβει καλά, αλλά με λατρεύει. Της έστειλα μήνυμα και της ζήτησα να σε καλέσει από τα μεγάφωνα. Μου φάνηκε ότι το χρειάζοσουν».

Δεν μπορώ να μην παρατηρήσω ότι είναι η δεύτερη φορά που ο Όλιβερ με σώζει όταν το χρειάζομαι. Ελπίζω πραγματικά να μην ξαναβρεθώ σε θέση που να χρειάζομαι σωτηρία. «Γιατί έχεις το τηλέφωνο της Ρομπέρτα;» τον ρωτάω και βάζω στο στόμα μου μια τεράστια μπουκιά που αποτελείται κυρίως από σαντιγί.

«Γιατί όχι;» ρωτάει ο Όλιβερ.

Ρουθουνίζω αποδοκιμαστικά. «Δεν το πιστεύω ότι με κάλεσες στα επιδόρπια. Νόμιζα ότι παίζαμε στο “Νόμος και Τάξη: ειδική μονάδα μπισκότων”».

Ο Όλιβερ απλώς χαμογελάει. «Πάντως, μέχρι να σε σώσω νόμιζα ότι έπαιζες σε επεισόδιο του “Τόλμη και Γοητεία”. Τι τρέχει με τον Ριτζ;» Κάνει ένα γρήγορο νεύμα προς τον Μαξ και αφήνει τον δίσκο του.

Ανασηκώνω απλώς τους ώμους και τρώω άλλη μια μπουκιά από το παγωτό που κάνω αιώνες να καταπιώ. Πώς μπορώ να του πω ότι νόμιζα πως ήξερα τον Μαξ από τα όνειρα μιας ολόκληρης ζωής, αλλά με κάποιον τρόπο τα είχα βγάλει όλα από το μυαλό μου; Ότι, παρόλο που νιώθω ότι ξέρω τον Μαξ, δεν είναι ο Μαξ που ξέρω. Ότι ο Μαξ που ξέρω... βασικά, αυτός ο Μαξ δεν υπάρχει.

«Δε θες να το συζητήσεις;» με ρωτάει.

Κουνάω απλώς το κεφάλι.

«Τότε τι θα έλεγες να σε πετάξω σπίτι με το πατίνι;»

Αποδεικνύεται ότι ο Όλιβερ μένει τέσσερα τετράγωνα πιο κάτω από το σπίτι της γιαγιάς μου, το οποίο ξέρω ότι πρέπει να αρχίσω να το λέω σπίτι μου. Αλλά το δικό μου σπίτι είναι ένα οροφδιαμέρισμα στην 119η Οδό, ένας παράξενος συνδυασμός εφηβικού δωματίου και εργένικου λοφτ. Όχι ένας ατέλειωτος λαβύρινθος από ανατολίτικα χαλιά και πίνακες με βαριές χρυσαφένιες κορνίζες. Το δικό μου σπίτι έχει εστιατόρια από έξι διαφορετικές χώρες σε απόσταση ενός τετραγώνου. Της γιαγιάς έχει ένα μέρος που λέγεται Λευκά Είδη Μπίκον Χιλ.

«Υπάρχει τίποτα πιο γελοίο από ένα κατάστημα που εξειδικεύεται σε σεντόνια πεντακοσίων δολαρίων;» ρωτώ τον Όλιβερ όταν περνάμε μπροστά από το μαγαζί καθώς πηγαί-

νουμε σπίτι. «Κάνει τον ύπνο, μια από τις πιο βασικές μας ανάγκες, ελιτίστικο». Σέρνω τον Φρανκ, ενώ ο Όλιβερ σέρνει το πατίνι του γιατί έμεινε από μπαταρία.

«Θέλεις να ακούσεις τι είναι πραγματικά γελοίο;» με ρωτάει. «Πήγα στο γωνιακό κατάστημα να πάρω γάλα για τα κορν φλέικς μου την προηγούμενη εβδομάδα, επειδή οι γονείς μου μερικές φορές ξεχνάνε ότι πρέπει να τρώω, και η κοπέλα μου είπε ότι έχουν μόνο βιολογικό πρόβειο γάλα. Και μου το είπε χωρίς ίχνος ειρωνείας. Έκανα αμέσως μεταβολή και έφυγα».

«Πολυάσχολοι ακούγονται οι γονείς σου», σχολιάζω.

«Έχουν τη δική τους εταιρεία συσκευασίας και αναγκάζονται να τρέχουν στην Κίνα τελευταία στιγμή. Δε μένουν και πολύ στο σπίτι».

«Νιώθεις μοναξιά;» τον ρωτάω.

«Ναι, αλλά βρίσκω τρόπους να το διασκεδάζω». Μου χαρίζει ένα από τα αστραφτερά χαμόγελά του. «Όπως το να τα πηγαίνω χάλια στο σχολείο και να μπλέκω σε διάφορα συνεχώς».

«Καταλαβαίνω. Η μαμά μου έφυγε όταν ήμουν μικρή και ο μπαμπάς μου δεν είναι και πολύ ομιλητικός, οπότε ανέπτυξα έντονη φαντασία».

Περιμένω να νιώσει αμήχανα με την ομολογία μου ή να ρωτήσει πού πήγε η μαμά μου. Αντίθετα, λέει απλώς: «Όπως;»

«Δεν ξέρω, ήμουν περίεργο παιδί», απαντώ.

«Πες μου ένα παράδειγμα», με πιέζει.

«Δεν μπορώ!» φωνάζω. «Ντρέπομαι».

«Άλις Ρόου, τόσο αινιγματική», με πειράζει ο Όλιβερ. «Θα μπορούσες να είσαι Ρωσίδα κατάσκοπος. Μήπως μου έχεις κλέψει ήδη την ταυτότητα;»

«Εντάξει, λοιπόν, θα σου πω», κάνω όταν σταματάμε σε ένα σταυροδρόμι.

Ένας άνδρας που έχει βγάλει βόλτα δυο σκυλάκια κοιτάζει το πατίνι του Όλιβερ. Ο Όλιβερ απλώς του γνέφει ένα χαιρετισμό.

«Για παράδειγμα, ακολουθούσα συνέχεια τον σκύλο μας τον Τζέρι σαν να γύριζα ντοκιμαντέρ για το National Geographic, και κατέγραφα κάθε του κίνηση με μια παλιά βιντεοκάμερα του μπαμπά μου. Είναι μπουλντόγκ και όχι ιδιαιτέρως ενεργητικός, οπότε καταλαβαίνεις πόσο συναρπαστικό μπορεί να ήταν».

«Πες μου ότι έχεις ακόμα τις κασέτες», λέει ο Όλιβερ.

«Ακόμα και αν τις έχω, δε θα τις δεις ποτέ», του απαντώ.

«Νομίζω ότι ξέρω τι σε ενοχλεί», λέει ο μπαμπάς μου καθώς τρώμε παέγια. Έμαθε να φτιάχνει όταν πήγαμε στην Πορτογαλία πριν από δύο καλοκαίρια για ένα από τα συνέδριά του. Πέρα από τα αυγά, είναι ουσιαστικά το μόνο που ξέρει να φτιάχνει.

«Α, ναι;» κάνω αφηρημένη ενώ κοιτάζω το μάτι μιας γαρίδας. Δε θέλει να το φτιάχνει με κατεψυγμένες από το σούπερ μάρκετ. Πρέπει να είναι αυθεντικό.

«Το αγόρι», απαντάει και παραλίγο να μου πέσει το πιρούνι. «Το αγόρι από τη Νέα Υόρκη. Έλα, δεν μπορείς να ξεγελάσεις τον μπαμπά σου».

«Δίκιο έχεις», αποκρίνομαι, αν και φυσικά είναι τελείως λάθος. Δεν υπάρχει αγόρι από τη Νέα Υόρκη. «Είναι το αγόρι από τη Νέα Υόρκη».

Ο μπαμπάς μου μένει για ένα λεπτό σιωπηλός. «Ξέρεις ότι ο εγκέφαλος επεξεργάζεται τη συναισθηματική απόρριψη όπως ακριβώς και τον σωματικό πόνο;»

Ανασηκώνω τα φρύδια. «Δεν το ήξερα».

«Έτσι είναι πάντως». Το πρόσωπό του φωτίζεται κάθε

φορά που μιλάει για τον εγκέφαλο. «Όταν είσαι ερωτευμένος, ο εγκέφαλός σου έχει μια εισροή ντοπαμίνης. Το ίδιο αποτέλεσμα που έχουν τα ναρκωτικά στον άνθρωπο. Είσαι σαν εθισμένος, ουσιαστικά. Όμως, όταν σου πάρουν την αγάπη, το πρόσωπο που αγαπάς, το επεξεργάζεσαι στο ίδιο σημείο του εγκεφάλου που σου λέει ότι κήκηες ή έσπασες ένα κόκαλο ή γρατζούνισες το δέρμα σου. Αυτό που θέλω να σου πω, ζουζούνι, είναι να μην ανησυχείς. Το ράγισμα της καρδιάς είναι απλώς μια έκφραση που χρησιμοποιούμε. Έχει επιστημονική εξήγηση. Γι' αυτό μη νιώθεις άσχημα που σου λείπει. Είναι απολύτως φυσιολογικό. Και όλα τα σπασμένα κόκαλα ή τα εγκαύματα ή οι ραγισμένες καρδιές... κάποια στιγμή θεραπεύονται».

Απλώνω το χέρι μου και χαϊδεύω απαλά τον μπαμπά στο χέρι. Μερικές φορές εύχομαι να ήταν από τους μπαμπάδες που θα με ρωτούσε πού έμενε αυτός ο τύπος, θα πήγαινε σπίτι του και θα τον άρπαζε από τον γιακά. Ξέρω όμως ότι αυτός ο μπαμπάς είναι καλύτερος.

Τον έπληαα στο μυαλό μου. Τουλάχιστον αυτό έλεγα
πάντα στον εαυτό μου. Όλα τα στοιχεία που θα ήθελα
να έχει ένα αγόρι συγκεντρωμένα στον έναν,
στον απόλυτο, στον τέλειο. Το πρόβλημα είναι
ότι έκανα λάθος. Διότι στην πόρτα της τάξης μου,
κοιτώντας με κατευθείαν στα μάτια, στέκεται ο Μαξ.

Ο δικός μου Μαξ.

Ο Μαξ των ονείρων μου.

Ο Μαξ που δεν υπάρχει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

alloyentertainment

ISBN: 978-618-01-1392-1

9 786180 113921

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 16074